

Lạc Tâm

Contents

Lạc Tâm	1
1. Chương 1: Hồi Thượng Nhân Gian	1
2. Chương 2: Tiêu Gia Vong Mạng	3
3. Chương 3: Độc Chiếm	4
4. Chương 4: Ràng Buột	5
5. Chương 5: Biệt Cách	7
6. Chương 6: Chân Tình	8
7. Chương 7: Khoảng Cách	10
8. Chương 8: Nhớ !	11
9. Chương 9: Hồi Hương	13
10. Chương 10: Tần Tam Nương	14
11. Chương 11: Tái Ngộ Cố Nhân	16
12. Chương 12: Dương Vương Luận	18
13. Chương 13: Là Đau Lòng !	19
14. Chương 14: Là Yêu Hay Vẫn Còn Hận ?	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19: Phiên Ngoại 1	32

Lạc Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cổ trang, cung đình. Cường công x Thông minh Thụ, có ngược, 1×1, He Tình trạng: Đã hoàn +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-tam>

1. Chương 1: Hồi Thượng Nhân Gian

Hắn là một hồn ma lưu lạc. Hắn cũng không nhớ bản thân mình đã trôi dạt bao lâu rồi, lâu đến nỗi cái tên của mình hắn cũng quên.

Duy chỉ có trong tâm trí hắn lúc nào cũng nặng trĩu, luôn có một nhân ảnh mờ ảo mà đến y là ai hắn cũng không nhớ.

Hắn thầm nghĩ chắc bản thân là cô hồn dã quỷ chưa được siêu thoát, nhưng hắn cũng mặc kệ đi. Vì có gì quan trọng nữa đâu!

Hôm nay gió âm ty thổi hần bay đến một nơi rất lạ. Một điền trang rộng lớn.

” Tiêu Gia Trang ” – hần đọc được?! Những chữ rất lạ, nhưng hần vẫn hiểu được, hần cũng không thắc mắc.

Lướt qua một lượt nhưng hần không thấy bóng dáng tồn tại của con người. Lạ! Một điền trang rộng như thế mà tại sao không có một ai? Hay là họ đã bỏ đi hết? Không phải như thế, hần thoáng cảm nhận thấy mùi tử khí tanh nồng ở đâu đó. Hần bị hấp dẫn.

Đâu nhỉ? Nó ở đâu nhỉ?

__ Cừ..Cứu...! – Âm thanh đứt quãng rên rỉ. Hần chú ý đến bức bình phong đang treo trên tường. Tiếng kêu phát ra từ đây? Hần xuyên qua thì nhận thấy mình đang bên trong một mật thất. Xung quanh không có nến hay bất kì ánh sáng nào có thể lọt vào, nhưng hần vẫn đang bị hấp dẫn bởi cái mùi tử khí kia. Hần tiến tới.

Thiếu niên kia mặt đầy máu tươi, lưỡi kiếm đâm thẳng trên ngực y. Mùi máu tanh nồng tỏa ra khiến hần thích thú. Mũi hần bị kích thích quá độ, hần chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như thế. Hần tiến tới thiếu niên kia.

__ Cứu...! – Tay thiếu niên run rẩy vươn tới hần. Uy, người kia nhìn thấy hần??

__ Người nhìn thấy ta? – giật mình khiến hần dừng lại! Hay vì người kia bước qua cữu tiền nên nhìn thấy hần? Tò mò, hần lại tiến lên, nhưng chính cái mùi tử khí lạ lùng đó thu hút hần.

Hần không nhìn thấy rõ gương mặt người thiếu niên kia. Nhưng hần cảm nhận được khí của y. Tay người thiếu niên kia vẫn đưa về phía hần. Hần chạm xuyên qua tay. Bất ngờ có một luồng khí hút thẳng hần về phía y.

Không gian lại bắt đầu tĩnh mịch. Hần không nhìn thấy được gì cả ngoài việc cảm nhận mình bị hút vào luồng lực khí dữ dội. Đã là cô hồn dã quỷ chẳng lẽ vẫn chết được sao?!

__ Tiêu thiếu gia! Tiêu thiếu gia! – Lão nô nhân cứ quỳ bên cạnh giường kêu tên người đang nằm đó. Đã năm ngày trôi qua nhưng người kia vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Mắt lão nô cay xè vẫn đục, lão sợ mất đi người chủ cuối cùng của Tiêu gia.

__ A... – Đôi mắt người kia nặng trĩu, ngón tay cũng vô lực mà cử động. Hần vẫn chưa tiêu tan!

__ Thiếu gia, thiếu gia tỉnh rồi... – lão nô kinh hỉ quệt lấy tay hần:” Không sao, không sao nữa rồi... ”

__ Ân... – Hần chậm rãi mở đôi mắt đang khép chặt. Âm thanh yếu ớt khiến hần không diễn đạt được điều gì. Sao hần lại cảm nhận được hơi ấm từ tay của lão nô kia? –.” Đây là đâu?”

__ Thiếu gia, đây là biệt viện Hoa Lâm – Lão nô vẫn chưa giấu được vẻ vui mừng trên khuôn mặt.

Hần hồi sinh, hần đã nhận thấy được điều đó. Linh hồn phiêu dạt lâu năm cứ nhiên lại hồi sinh. Nhưng thân thể này là của vị Tiêu thiếu gia nào đó. Còn linh hồn của vị Tiêu thiếu gia kia đâu? Tại sao hần lại có được chủ thể này. Kệ, hần sẽ tìm hiểu sau.

Mắt hần mở ra nhìn xung quanh một lượt. Hần chủ nhân biệt viện này rất có tiền của. Căn phòng được bài trí rất tinh xảo và trang nhã. Thanh y mặc trên người hần cũng được làm từ lụa tơ tằm thượng đẳng.

” Minh Nhi ” – Âm vọng từ hướng cửa truyền vào khiến hần chú ý. Lão nô cũng nhìn về phía cửa lớn rồi buông tay hần ra, xoay người quỳ xuống. Cánh cửa lớn mở toang, bóng người lướt vội về phía hần -” Người đã tỉnh, Minh Nhi! Ta rất nhớ người ”

Chớp hàng mi liễu, hần nhìn người kia. Nhớ ta? A, có người nhớ ta. Bao lâu rồi chưa có ai nói với ta câu này.

__ Là lỗi của ta, là ta không nên để người lại Tiêu gia mà đi. Minh Nhi, từ giờ chúng ta sẽ luôn ở cạnh nhau – Người kia tiếp lời.

Là một trang nam tử rất đẹp. Khí cũng người này cũng thật mê người đi (Ex: người toàn ngửi mùi người ta thế a ~:v). Hắn nhắc đôi tay vô lực kia lên, một tay khẽ chạm mặt người kia, một tay vòng qua cổ y. Hắn rướn người hôn lên đôi môi mỏng của y.

— A! – người kia bất ngờ, rồi nhắm mắt để mặc đôi môi của đối phương chạm đến.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, hắn dừng lại nụ hôn rồi nhìn y nói trong vô thức:

— Người rất thơm!

2. Chương 2: Tiêu Gia Vong Mạng

Biệt viện Hoa Lâm nằm ở phía sau hoàng cung. Đây là nơi tiên hoàng dựng nên để tưởng nhớ vương hậu của mình. Biệt viện được xây xong không bao lâu, tâm bệnh ngày càng nặng, trở nên u uất, sau thì bằng hà một năm sau đó. Thái tử của Mạc quốc là Dương Vương Vũ đăng cơ, dùng tên tiên đế, tiên hậu ghép lại mà đổi niên hiệu là Thuận Như. Ban chỉ nghiêm cấm lại gần biệt viện Hoa Lâm.

Ngay sau khi lên ngôi, hoàng đế thi triển chính sách mới cải tổ lại máy triều đình. Trên cơ bản, chính sách mới rất hợp ý dân, nhưng lại đụng chạm vào quyền lợi của không ít quý tộc. Cũng vì thế mà triều đình cư nhiên ngầm ngầm xuất hiện hai phe đối lập. Một, là do Vương gia Dương Vương Luận đứng đầu – chủ trương ủng hộ Hoàng đế. Hai là, Quốc sư Liễu Bổng – nguyên là huynh trưởng của cựu phi Liễu Gia Nghi – bày kéo thế lực chống đối Hoàng đế.

Liễu Bổng ngoài mặt đứng ở vị trí trung lập nhưng phía sau y cho người điều tra sơ hở của Dương Vương Vũ nhằm tạo cơ hội uy hiếp. Tin tức truyền về khiến hắn thống khoái vô cùng. Tại sao Hoàng đế đăng cơ đã hơn một năm nhưng vẫn nhất quyết cự tuyệt nạp giai nhân? Quốc sư cười to:” Hoàng đế a, ta sẽ có món quà bất ngờ cho Ngài

Đêm đó, một toán hắc y nhân tiến công Tiêu gia trang được lệnh thanh trừng toàn gia và bắt sống Tiêu Minh Dân.

Tiếng người bị thảm vô lực kêu cứu, toàn gia lâm nạn diệt vong.

Tiêu Minh Dân thân là thư sinh trời gà không chặt, được gia nhân truy cản nhưng không khiến y tránh được tiểu đao bay tới. Mắt thấy từng người trong Tiêu gia ngã xuống, Y thấy mình khó lòng bảo toàn sinh mạng. ” Vương Vũ, kiếp này già lai ” – thầm mỉm cười nhắm mắt chờ nhân mạng của mình bị lấy đi.

Đám hắc y nhân hoảng hốt, lệnh Quốc sư nhất quyết bảo toàn Tiêu Minh Dân mang về. Nay người trước mặt gần như hấp hối, chỉ sợ bản thân bọn họ khó lòng quay về phục mệnh. Chỉ vì một tiểu đao lạc mà bọn hắn có nguy cơ vong mạng. Liếc mắt nhìn nhau, một hắc y tiến đến ý định kiểm tra thương thế người kia nhằm tìm kiếm cơ hội cứu chữa tình hình hiện tại.

— Tám phần không qua khỏi – hắn nghiêm mày hệ trọng. Đoạn lấy trong người viên dược hoàn trong người nhét vào miệng Tiêu Minh Dân. Ít nhất, cũng có thể kéo dài mạng sống lay lắt của y được vài ngày, giúp Quốc Sư hoàn thành đại nghiệp. Bọn hắn cũng vì thế mà bình an.

— Ai đó! – Hắc y nhân phát giác có kẻ ngoại xâm.

Bóng người vụt qua cướp lấy Tiêu Minh Dân. Đám hắc y nhân ban đầu vì bất ngờ mà lơ lửng phòng bị. Vội phi người đuổi theo thân ảnh người kia, thoáng chốc vì đạn mù mà lạc dấu. Bọn họ toả người ra khắp trang viên tìm kiếm nhưng tuyệt không thấy người đâu. Quay về chỉ có đường chết, bỏ trốn thì thân nhân không yên ổn. Nhìn nhau, gật đầu. Cẩn viên độc hoàn dưới lưỡi mà tự sát.

Người kia sau khi cứu Tiêu Minh Dân thì liền đưa y vào mật thất của Tiêu gia lẩn trốn. Thấy tình hình không thể mang người ra khỏi Tiêu gia trang, suy nghĩ hồi lâu đã quyết định.

— Thiếu gia, người nhất định phải bảo trọng. Lão nô đi cầu cứu chủ tử.

Tiêu Minh Dân nhờ viên dược hoàn kia mà kéo dài sinh mạng vốn đoạn tử kia. Toàn thân vô lực ngồi dựa tường. Y cảm nhận thấy có luồng khí lạnh lại gần mình, trong mắt thất tối tăm không nhìn thấy được phía trước mặt. Khí lạnh ngày càng gần mình hơn, trong cơn ảo giác mà hướng tay mình về phía trước:

— Cứ... cứu!

Luồng khí kia dừng lại rồi đột nhiên hút về phía thân mình. Tiêu Minh Dân cảm thấy một tràn khí lạnh xâm nhập vào tim. Đau đến xé nát tim can! Y thấy đầu óc mình trở nên choáng váng, không tự chủ được ý nghĩ bản thân, càng trở nên mơ hồ mà bị hút vào luồng khí lạnh kia.

Chập choạng sáng, lão nô cùng với chủ tử của mình vội vã chạy về phía mật thất kia. Thấy y một thân bất động, vị chủ tử sà tới ôm lấy tấm thân đầy máu đang trở lạnh. Hận không thể chính tay mình đoạt mạng đám người kia.

— Là ai? – vị chủ tử quay đầu về lão nô hét lên thống giận! Ánh mắt cừ địch toát lên tia máu. Ôm càng chặt thân thể lạnh toát kia. ” Tim còn đập ” – lập tức một tay vận khí truyền vào người Tiêu Minh Dân.

Bỗng thốc cả dáng người thanh mảnh kia lên.

— Hồi cung!

3. Chương 3: Độc Chiếm

Từ lúc tỉnh lại, duy nhất chỉ thấy Dương Vương Vũ đến thăm một lần. Bên cạnh hắn luôn có lão nô túc trực ngày đêm. Có lẽ Ngọc hoàng đại đế thấy hắn vong lạc nhiều năm nên rủ lòng thương xót cho hắn một sinh mệnh mới chẳng. Áu, cái sinh mệnh nhỏ này cũng thật khó chịu. Thân thể này thật sự suy nhược lại còn bị trọng thương mà càng trở nên gầy gò trắng nhợt. Đưa tay vuốt gương mặt mình trước gương, đôi mắt miết dài, đôi hàng mi như liễu. Hình ảnh trong gương kia nếu so với Mị Cơ mà trong một lần nào đó hắn còn lưu lạc trông thấy thì không kém tí nào (Mị Cơ là ai thì các nàng xem PVCT mà tìm hiểu nha) hắn thầm nghĩ ” Cũng thật đẹp a, người còn toát ra mùi thơm nữa. Thảo nào mùi máu của hắn cũng không tẻ nha ” (Ex: em lạy anh =]])

— Không thấy chủ tử của ngươi? – Mắt nhìn vào bóng lão nô trong gương, buồn chán hỏi.

— Thiếu gia! Chủ tử có việc bên ngoài sẽ sớm quay về. – Lão nô thấy tâm trạng của thiếu gia buồn chán nên nói dối trấn an. Bản thân lão được giao phó bảo vệ y, còn Dương Vương Vũ bên ngoài đang truy quét bè lũ của Quốc Sư. Thật không thể sớm ngày một ngày hai mà quay về. Lại sợ mật thám của Liễu Bảng theo tung tích của mình mà tìm thấy Tiêu Minh Dân. Vì thế chủ tử tạm thời không ghé đến biệt viện này gặp y.

— Lão nhân, ta muốn ra hoa viên – Hắn thật sự rất yếu, thương thể lại chưa lành nên di chuyển rất khó khăn và đau đớn.

Gần một tháng trôi qua, thương thể có phần đã bình ổn. Tiêu Minh Dân kia cũng thật là, ngày thường không chịu vận động thân thể nên giờ trông hắn cứ khẳng khiu. Dáng người thon dài, tay và chân cũng dài chẳng khác gì nữ nhân. Đôi bàn tay ngoài việc cầm sách, viết chữ thì cũng để chỉ gảy đàn, thật sự trông như ngọn măng non mướt.

Mà hắn ngay cả đến bản thân mình là ai cũng không biết, ngoài việc lang thang khắp nơi trôi theo sự vật thì hắn cũng không biết làm được gì. Thật sự vô dụng a. Nếu hắn nói mình không phải là Tiêu Minh Dân thì vẫn sẽ có người quan tâm chăm sóc hắn không? Có ai nói là người đó nhớ hắn không? Không! Hắn nhất định sẽ không nói ra sự thật. Những ngày tháng phiêu bạt thật sự cô quả. Làm được gì khi cơ thể không thể chạm vào sự vật. Hắn lắng nghe tất cả, nhưng không một ai lắng nghe và đáp lại hắn. Không cần biết hồn phách của chủ thể này tan biến đi đâu. Tiêu Minh Dân, hắn chính là Tiêu Minh Dân.

— Minh Nhi! – Âm giọng vang lên bất ngờ cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn. Đôi tay đẹp đẽ, săn chắc từ phía sau ôm lấy hắn. Hắn thấy trên khuôn mặt anh tuấn kia nở một nụ cười ấm áp. Nụ cười tuyệt hảo kia dành cho hắn. Đúng, tất cả là của hắn! Không một ai có thể cướp được, kể cả linh hồn của chủ thể này vẫn tồn tại. Hắn nhất định sẽ khiến nó âm tán!

— Ân... – Hắn ngả người dựa vào Dương Vương Vũ, hắn được phép hành động như thế.:” Mấy hôm nay người đi đâu? Ta không nhìn thấy người ” – Đôi mắt mi liễu nhìn vào khoảng không.

— A, thương hội có chút chuyện nên ta phải đi xa một chuyến. Đợi người khoẻ lại, chúng ta sẽ cùng đi.

— Ta muốn học võ – Tiêu Minh Dân buột miệng nói (Ex: bắt đầu từ này, ta sẽ dùng thêm nhân xưng Tiêu Minh Dân để dẫn truyện nữa nhé)

Vương Vũ nhìn hắn:” Minh Nhi, trước giờ người đối với những việc dùng sức đều không thích. Sao lúc này lại muốn học võ? ”

— Trải qua sự việc vừa rồi. Ta nhận thấy mình nên có chút phản vệ cho bản thân – Hắn thật sự nghĩ như vậy, hắn không muốn như chủ thể này mà bất lực phải rời bỏ thân xác.

— Là lỗi của ta, Minh Nhi. Nếu ngày đó ta kiên quyết mang người đi thì người sẽ không đứng bên bờ sinh tử, Tiêu gia cũng không diệt vong – Vương Vũ thực cảm thấy có lỗi với Tiêu Minh Dân. Trước kia hắn không thể nói ra thân phận thái tử của mình với người hắn yêu. Sau này khi đăng cơ, triều đình không một ngày yên ổn. Hắn thực sự không muốn vì thân phận đế vương của mình mà đẩy Minh Dân vào nguy hiểm. Thà để y nghĩ mình là một thương gia này đây mai đó sẽ hảo bình an hơn. Một ngày nào đó, khi thời điểm đến thì sẽ nói ra sự thật. Mang ngôi vị Đế Hậu mà dâng tặng cho Tiêu Minh Dân.

Ngón tay búp măng thon dài vuốt lên mặt Vương Vũ, Minh Dân cảm nhận người này là thật tâm với y. Cả đời này sẽ luôn ở cạnh y.

— Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên. Không phải lỗi của người. Tiêu gia ta cũng không phải tận số, không phải ta vẫn còn sống sao?

Vòng tay của Vương Vũ càng xiết chặt. Gió từ hoa viên thổi vào phòng cũng không thấy lạnh, Minh Dân cảm nhận được hơi nóng truyền đến từ phía sau. Cảm giác này là gì a? Hắn thấy thực sự rất quen thuộc. Là do hắn đã nhìn thấy nhân sinh quá nhiều hay do thói quen của chủ thể? Không phải, là trước kia, hắn từng được ôm như thế...

— Vương Vũ – Âm thanh mị mị đầy câu dẫn cất lên. Ngón tay hắn vươn xa hơn gò má của người phía sau, khẽ chạm vào vành tai đối phương.

A, đã rất lâu đồn động trong người thật khó chịu đáng nam nhân như hắn. Lần này Tiêu Minh Dân còn câu dẫn, khiến đầu Vương Vũ như bốc hỏa. Cuối xuống cắn nhẹ vào gáy Minh Dân.

— Sẽ không sao chứ? – Vương Vũ vẫn e ngại thương tích của Tiêu Minh Dân

Hơi nóng truyền từ sau gáy ủa tới khiến y thoáng run mình. Cả cơ người trở nên nhu nhược mà dựa hẳn vào Dương Vương Vũ:” Ân...”

Phút chốc Vương Vũ đã bế hắn lên tiến về phía tháp, đặt dưới thân mình. Đưa cánh tay săn chắc luôn vào thanh y. Hai khuôn mặt chạm vào nhau, đôi môi Tiêu Minh Dân khẽ run lên đã bị Vương Vũ cuốn lấy...

4. Chương 4: Ràng Buột

” Buông ” – Hai tay tận lực của Tiêu Minh Dân đẩy người Vương Vũ ngã xuống tháp.

— Minh Nhi – Dương Vương Vũ bất ngờ bị đẩy ra khiến âm thanh trở nên ai oán (Oà, anh đang bốc hết cả hỏa ~). Mày kiểm soát lại nhìn về phía người trên tháp cũng đang thất thần, khuôn mặt trắng dã.

Tiêu Minh Dân cũng bất ngờ với hành động của mình. Khuôn mặt đờ đẫn trầm tư trong phút chốc. Miệng muốn tìm từ ngữ nào đó để giải thích, nhưng lý trí lại không cho hắn một lý do chính đáng.

— Vết thương cũ... Là vết thương trên ngực ta bị động nên nhói đau – Hấn chống chế:” Vương Vũ, ta là không cố ý. Chỉ là ta quá đau thôi ” – Tiêu Minh Dân cúi tới người kia, đôi mắt như ngấn lệ, thanh âm cũng trở nên nhỏ bé.

Dương Vương Vũ có chút khó chịu, nhưng nhìn người mình yêu đang đau đớn thì khó có thể yên lòng. Nên thoáng chốc lấy lại nụ cười mà đỡ lấy Tiêu Minh Dân.

— Ta không sao, là ta đã không kiểm chế được mình – Y ôm hắn vào lòng, ngoài việc thở dài ra thì biết làm gì hơn.

Hai người họ ăn cơm tối cùng nhau, sau đó Dương Vương Vũ ra về. Tiêu Minh Dân cũng không nín kéo, đoạn đợi lão nô dọn dẹp xong thì đi nghỉ, y trở lại phòng của mình. Đóng chặt cửa lớn lại. Y tiến về phía chậu hoa đặt trên bàn nhỏ.

Xoảng, tiếng chậu vỡ dưới đất.

— Tiêu Minh Dân! Ta biết ngươi đang lẩn trốn gần đây. Ra đây mau! Tiêu Minh Dân – Điên cuồng gào thét, hấn lật tung hết vật dụng trong phòng.

— Thân xác này là của ta. Là người vô dụng đã đánh mất nó, dù ta không nhập vào thì người cũng vì một tiểu đao cắm trên ngực mà vong mạng! – Không có tiếng động gì vang lên ngoài giọng gào lên khàn đục của y. Bốn bề tĩnh lặng.

Buổi sáng

Lão nô vào phòng hầu hạ thì giật mình kinh hãi. Thiếu gia của lão nằm ngất trên nền nhà, hai cánh tay đầy vết trầy xước. Máu vẫn còn đọng trên cả mười đầu ngón tay. Chuyện gì đã xảy ra? Không lẽ thiếu gia tự hành hạ mình. Người vẫn khó có thể nào nguôi ngoai nỗi lòng tán gia nên sinh u uất sao?! Lão nô run rẩy, nâng đôi cánh tay của Tiêu Minh Dân lên mà không ngừng khóc. Từ nhỏ Tiêu Minh Dân đã được lão chăm sóc, gia mẫu thì bận việc điền trang mà không chăm sóc tốt cho y. Lớn lên chỉ có mỗi lão nô làm bạn, trong lòng vốn đã có chút trầm uất. Suốt ngày nhốt mình trong thư phòng đọc sách. Nay lão nhìn Tiêu Minh Dân như vậy càng quyết đem sinh mạng bảo vệ y.

— Lão nhân – Mắt ngài từ từ hé mở:” Ta thấy đau ”

— Thiếu gia, lão đã không thể bảo vệ ngài! – lão nô đau xót buông lời...

— Ân... Ta chỉ là thấy hơi đau. Người không cần phải khóc lóc như thế. Ta khắc nghỉ ngơi sẽ phục hồi – Tiêu Minh Dân chính là thấy khuôn mặt biểu cảm của lão nô mà ảm áp. Có người thật sự lo lắng cho y.

— Đừng nói cho Vương Vũ biết việc hôm nay. Nếu y có hỏi, người nhớ nói là ta vô ý ngã ở hoa viên

Dương Vương Vũ không thấy Minh Dân có biểu hiện gì lạ nữa, thì tin lần trước có lẽ là do hắn làm y đau thật. Nên càng ôn nhu đối đãi. Sắp đến tết trung thu, Vương Vũ muốn đưa y ra ngoài cho tâm trạng thay đổi. Tiêu Minh Dân nghe được liền thấy vui mừng, mấy tháng qua ở trong biệt viện khiến hấn cuồng chân.

Tiêu Minh Vũ không biết được rằng, khi ra khỏi biệt viện Hoa Lâm sẽ không bao giờ quay lại được nữa. Những ngày tháng này, là khoảng thời gian cuối cùng của hấn cùng Dương Vương Vũ tại nơi đây.

Thoảng chốc, tết trung thu đã đến. Dương Vương Vũ đưa hấn dạo chơi trong thành.

Ánh nến trong lồng đèn đỏ giăng khắp phố, dòng người nhộn nhịp kéo nhau trải hội. Dòng sông Hàn Ngư cũng vì thế mà trở nên rực rỡ hơn, từng đoá hoa đăng được thả xuống mang theo nguyện ước của người thành khấn. Khắp nơi nô nức tiếng cười vui rộn rã.

Lâu lắm mới lại thấy cảnh nhộn nhịp, Tiêu Minh Dân kéo tay Vương Vũ đi khắp nơi. Lại bị dòng người kéo đẩy, nhìn lại đã đứng trước bờ sông Hàn Ngư.

— Cùng cầu nguyện đi Vương Vũ – không đợi câu trả lời, Minh Dân ném một đồng tiền xuống sông. Miệng lầm nhảm cầu nguyện.

Nhìn y vui vẻ, tâm tư cởi mở hơn trước. Trong lòng Dương Vương Vũ rất vui. Thời gian qua vì truy kích phản thần mà không có thời gian bên cạnh hần, sợ tâm hần lại cô tịch như trước đây. Nên bây giờ nhìn thấy Tiêu Minh Dân cư sái như thế, y cũng ném một đồng tiền xuống sông. Nắm lấy tay Minh Dân mà nguyện:

__ Ta, Dương Vương Vũ xin nguyện suốt đời suốt kiếp cùng Tiêu Minh Dân trọn đời. Tình này ” thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền “

5. Chương 5: Biệt Cách

Khoé mắt Tiêu Minh Dân khê cay, chưa có ai nói với hần như vậy cả. Tình cảm này là dành cho hần, thực sự dành cho hần sao.

Rời khỏi Hàn Ngự, hai người họ thuê một gian chòi cao trên gác cùng thưởng thức mỹ thực, ngắm pháo hoa lộng lẫy. Thời tiết hôm nay thật tốt, trăng thanh, gió mát, khung cảnh thì ánh đỏ sinh động.

Dựa lưng vào ngực Dương Vương Vũ, Tiêu Minh Dân buông lời:

__ Nếu ta nói với người, thân thể này là Tiêu Minh Dân nhưng bên trong lại không phải là Tiêu Minh Dân thì người nghĩ như thế nào?

__ Tại sao thân thể của người mà lại không phải của người? Người thật làm ta hồ đồ a – Vương Vũ càng ôm chặt thân người mảnh khảnh như trúc của y, chợt cảm thấy thân mình thoáng lạnh.

__ A... – lực tay của Vương Vũ khiến hần thấy đau –” Người không nhận ra ta và trước kia rất khác nhau sao? Ta không giống với hoài tưởng của người ” – Minh Dân thấy khoé mắt mình bắt đầu cay

__ Trước kia ta yêu người. Bây giờ ta còn yêu người nhiều hơn trước. Nhân sinh hoán vũ, làm người ai chẳng có lúc thay đổi, huống chi, ta còn yêu người như lúc này hơn ...

... Yêu ta hơn con người trước kia? Liệu khi người biết. Ta là người giết chết người mà người yêu nhất thì người có tha thứ cho ta? Có yêu ta như lúc này? ... Trong lòng hần trăm nghìn tâm loạn, hần không sợ sẽ mất đi thể xác hần đang bám víu. Cái hần sợ là mất đi tư cách yêu người kia, sợ Vương Vũ sẽ hận hần thấu xương...

__ Ta không phải là Tiêu Minh Dân. Ta là một cô hồn dã quỷ ngay cả tên cũng không nhớ được. – mạch câu truyện được tiếp bởi lời nói của hần.

__ Minh Nhi, có phải người trốn trong phòng đọc sách nhiều quá mà phóng tác không – Đoạn Vương Vũ cười mà kéo mũi hần

__ Không, là ta nói thật. Tiêu Minh Dân đã bị ta dùng máu của mình mà ẩn cho hồn phiêu phách lạc. Ngày đó khi y đang hấp hối trong mật thất, ta đã xâm chiếm mà bá chủ thân xác này. – Giọng hần vẫn nhàn nhạt buông ra, rành mạch từng câu chữ.

Dương Vương Vũ chấn kinh mà cứng cả thân người. Mày kiếm căng lên, tròng mắt kéo giãn nhưng vẫn cố định kéo tâm mình bình tĩnh. Xoay người Tiêu Minh Dân lại đối diện.

__ Minh Nhi a, người đang bốn cột ta đứng không? Truyện ma thần nhập quỷ như vậy lần sau đừng nói nữa.
– Hai tay nắm chặt hai cánh tay của hần. Mau nói với ta là người chỉ phóng tác thôi.

__ Không! – Tiêu Minh Dân không gỡ cánh tay của y ra khỏi mình. Đôi mắt liễu không nhìn về phía trước, hướng mắt nhìn về phía Hàn Ngự mà nói tiếp:

__ Ta đã định cả đời này sẽ dối gạt người. Vì ta tin tấm chân tình người dành cho Tiêu Minh Dân là sự thật. Ta chưa bao giờ được người khác đối xử tốt như thế. Nhưng những điều tốt ấy không dành cho ta, mà dành cho chủ nhân thật sự của thể xác này. Đối với người, ta thật sự yêu. Nhưng cái ta muốn là ” chân tình đối lấy chân tình ” – giọng nói của y như rơi trên gió, phát tán ra tứ phía. Ấm ụ đầu óc của Dương Vương Vũ.

Dương Vương Vũ vẫn còn ngây ra mà không tin vào điều mình nghe được. Đôi tay thả lỏng không còn giữ chặt tay đối phương.

— Ta biết, đến tư cách làm người cũng không có. Huống chi là tư cách yêu một người – Tiêu Minh Dân đứng đây, mắt vẫn không nhìn về phía trước.” Ta thà nguyện cô đơn suốt đời, cũng không muốn lừa gạt lấy chân tình của người. Ta thà để người hận ta, như thế thì ta mới thật là tồn tại. Quyết không muốn người yêu ta, nhưng chỉ là yêu một Tiêu Minh Dân... ” – môi hắn nở nụ cười khổ. Thà để người hận ta. Người hận ta nghĩa là ta đang tồn tại...

— Đi đi – Dương Vương Vũ cắn chặt môi thốt ra lời nói. Hai bàn tay nắm chặt đến bật máu. Người kia, là người kia đã hại chết Tiêu Minh Dân – người mà hắn yêu. Trong lòng chỉ muốn một kiếm giết chết kẻ trước mặt. Nhưng Dương Vương Vũ không thể nào xuống tay được. Mấy tháng qua, hắn thật sự hạnh phúc vì được ở cạnh người hắn yêu. Tính khí người kia không giống trước, nhưng hắn còn yêu hơn. Hắn yêu cái cư vị tự nhiên của y. Yêu cái cách mà y lại gần gũi lấy hương thơm trên người hắn... Lừa dối...

— Ta không thể nào làm tổn thương thân xác của Minh Nhi. Càng không muốn phụ Minh Nhi. Người đừng bao giờ để ta gặp lại, ta biết mình kiếm chế không được mà giết người.

Ánh mắt thống hận của y không che giấu được vẻ giả tạo điềm tĩnh, ngược lại còn tố cáo y hận người kia thấy xương tủy. Tiêu Minh Dân cười nhạt ” là biết trước sao cứ buồn đau ”

” Một kiếp phù sinh một kịch trường

Đồng sàng dị mộng kịch thế lương

Say sưa mộng cảnh ai người tỉnh

Tỉnh giấc nồng say mộng kịch tàn ”

Năm đó, nước sông Hàn Ngự không gợn chút sóng. Hai bên bờ tập nập kẻ hiếu kì chăm chú nhìn xuống giữa dòng sông. Có kẻ điên cuồng như muốn tát cạn hết nước, chỉ mong tìm thấy đáng người vừa nhảy từ gác cao kia.

6. Chương 6: Chân Tình

Hoàng cung Mạc quốc, Thuận Như – năm thứ 6

Cuối cùng hoàng đế cũng lập Hoàng Hậu, còn có thêm Thuý phi, Hiền phi... Chưa kể bảy quý nhân và vô số cung tần mỹ nữ khác.

Cả nước cùng chúc hỷ, ngôi vị Hoàng hậu đã bỏ trống bao nhiêu năm cuối cùng cũng có chủ. Hoàng hậu tương lai vốn là nhị tiểu thư của Tướng quân Lý Ân – tên Lý Minh Anh – vừa nhập cung hai tháng đã được phong làm Đức phi, một năm sau thì lên ngôi Hoàng Hậu.

Thời gian này hậu cung vô cùng bận rộn vì chuẩn bị đại lễ tấn phong. Hiền phi dẫn đầu đoàn người mang y phục cùng trang sức đến cung Dự Củng.

— Muội muội vẫn an Hoàng Hậu! – Hiền phi nhúng người mỉm cười chào Lý Minh Anh đang được cung nhân chải tóc.

— Muội muội đa lễ quá! Tỷ đây không dám nhận. Ta cũng chưa chính thức được sắc phong, nên muội đừng vội kính hô – Ngoài miệng thì khiêm tốn không thừa nhận, nhưng trong lòng Lý Minh Anh vô cùng hả hê. Cuộc chiến hậu cung kẻ thắng là nàng. Nhờ vào thế lực của gia tộc mà ngôi vị hoàng hậu kia thuộc về mình. Nay kẻ thua cuộc lại đến chúc mừng nàng thì há chẳng phải là khẩu phật tâm xà.

— Hoàng thượng đã ra chiếu chỉ. Đại lễ sắc phong chỉ còn ba ngày nữa là đến. Tỷ tỷ lo gì lọt mất ngôi vị hoàng hậu của mình? Tướng gia ắc chắc chu toàn cho tỷ tỷ.

Biết Hiền phi cố ý nhắc đến gia tộc mình, khoe miệng nàng mỉm cười:” Là gia ta thực tài giỏi được Hoàng thượng đặc dụng. Đó là phước của Lý gia nhà ta. Muội muội đừng chê cười”

Hiền phi giận tím mặt, nàng nhập cung trước Đức Phi một năm nhưng cũng đành trách nàng số không tốt. Cùng Đức phi mang long thai, nàng sinh tiểu công chúa, Lý Minh Anh hạ sinh hoàng tử. Lẽ dĩ nhiên, ngôi vị hoàng hậu đã thiên về phía Đức phi. Lại còn được Lý gia hậu thuẫn, quả không thể so sánh kịp!

Buổi trưa sau khi ngự thiện, Dương Vương Vũ tiếp Thái tử Lôi Quốc – A Mã Trác Hy sang dự đại lễ tấn phong.

Lôi quốc chủ đặc biệt chuẩn bị riêng lọ tinh hương cho Hoàng hậu tương lai. Lâm tổng quản mở bình hương kiểm tra thì hương thơm ngát bay toả khắp khách phòng. Lý Minh Anh vô cùng thích thú, bởi chưa bao giờ nàng ngửi được hương thơm tuyệt hảo đến thế.

__ Thái tử, tinh hương này có tên là gì?

__ Lạc Tâm – đây là tinh chế cực phẩm của một nghệ nhân thần bí của bốn quốc. Người này tinh thông hương liệu, nhưng tính tình cổ quái. Chỉ cần trả lời đúng câu hỏi của y, y liền tặng người bất kì tinh hương nào.

Bất quá thì nghệ nhân kia có gương mặt thật là say đắm lòng người đi. Về Lôi quốc, nhất định y phải tìm gặp người kia mà hảo kết thân.

__ A, vậy Thái tử đã trả lời được câu hỏi của nghệ nhân đó? – Lý Minh Anh vô cùng hiếu kì.

__ Người này hỏi ta: Trên thế gian này, điều gì là quý nhất! Theo nương nương, thứ quý giá nhất trên đời này là gì?

Đức phi chao đôi mắt phượng nhìn lọ tinh hương trên tay mình. Quý giá nhất trên đời, đối với ta là ngôi vị Hoàng hậu kia. Nhưng trước mặt hoàng thượng, nàng không dám mở lời. Bèn nói cách khác:

__ Thứ quý giá nhất trên đời này phải tùy tâm mỗi người. Có kẻ là kim cương ngân bảo, có kẻ là giai nhân nghiêng nước. Ta thật không biết a.

__ Nương nương có biết ta trả lời như thế nào không? – Vị thái tử kia mỉm cười:” Là chân tình ”

Dương Vương Vũ từ lúc khơi cuộc luôn im lặng, bỗng nhiên cười to làm cho cả khách phòng hoảng hốt. Lý Minh Anh, A Mã Trác Hy cũng sốt nhìn vị hoàng đế ngồi trên cao.

__ Bẩm hoàng thượng, tại sao ngài lại cười? – Thái tử ngạc nhiên lo sợ hỏi hoàng đế.

__ Ân, ta chợt nhớ cách đây vài năm. Có một người nói với ta về chân tình – Dương Vương Vũ trầm giọng nói.

__ Vậy đó chắc phải là tri kỷ tri bì với hoàng thượng? – A Mã Trác Hy thấy chút hưng phấn trong câu hỏi của mình. Hoàng đế Mạc quốc từ trước đến nay ngoài việc trị quốc nghiêm pháp, còn vốn nổi tiếng phong lưu đa tình, mỹ nhân vô số trong hậu cung, không biết là giai nhân nào thật sự là tri kỷ của y.

__ Là kẻ mà ta hận tận xương tủy. Xác của hắn đã bị cá trên sông Hàn Ngư rửa không còn một miếng thịt. – Vương Vũ cười khinh bỉ chính mình.

Thấy không khí bắt đầu ngọt ngào, Lý Minh Anh vội cho đoàn sứ giả Lôi quốc về nghỉ ngơi. Nàng cũng cáo lưu quay về tẩm cung. Chỉ còn có tinh hương thoảng thoảng ở lại.

Lạc Tâm a, cái tên thật xứng với mỹ hương thượng đẳng này. Hương thơm khiến cho lòng người ngọt ngào dù tim gan như xé nát. Dương Vương Vũ một mình tại vị, đôi mắt nhắm nghiền. Năm năm trôi qua mà tâm hắn vẫn chưa bao giờ lạnh. Hắn vẫn chưa cho phép kẻ kia chết, cứ nhiên lại dám đứng trước mặt hắn nhảy sông tự vẫn.

Đau đớn nhất trên thế gian không phải là không thể có được....mà là...không còn có được

7. Chương 7: Khoảng Cách

Lão nô một tay xách bình đựng nước sương trên núi, một tay cầm túi măng non mà lão hái được.

— Thiếu gia xem này! – lão hơ hơ túi măng trước mặt y.

Ngày đó, lão âm thầm đi theo Dương Vương Vũ và Tiêu Minh Dân. Khi thấy Minh Dân từ trên gác cao nhảy xuống nước, lão liền nhảy theo mong cứu được. Ngờ đâu giữa dòng lại có nước xoáy, cuốn trôi hai người biệt tích.

Tiêu Minh Dân nói cho lão nô về thân phận của mình. Lão nô cũng quyết đi cùng hắn. Bọn họ rong đuổi khắp nơi, cuối cùng dừng chân tại Lôi quốc. Định cư cách kinh thành không quá nửa ngày đường. Tiêu Minh Dân đổi tên thành Lãnh Nhân – y không giao lưu hay tiếp xúc với nhiều người. Suốt ngày ở trong phòng nghiên cứu hương liệu. Không bao lâu thì nổi tiếng khắp kinh thành về tinh chế hương. Khách nhân ghé tư gia ngày càng đông, khiến y chịu không được bèn kêu lão nô cầm gậy rượt đuổi hết bọn họ. Khách nhân có duyên gặp gỡ phải trả lời được câu hỏi của y, nếu không y cũng từ chối đưa tinh hương. Từ đó, nghệ nhân tinh chế hương Lãnh Nhân càng trở nên thần bí.

Khuôn mặt ngày càng trầm lãnh, nước da trắng thiếu sức sống do ít tiếp xúc với ánh nắng. Dáng người vẫn thanh mảnh tựa như trúc. Lãnh Nhân buông thả tóc rũ xuống người. Vẫn là khuôn mặt mê mị lòng người ấy, nam nhân nhìn thấy há chỉ muốn chiếm về, nữ nhân thì chỉ ganh ghét chỉ muốn xé toạt ra. Đôi hàng mi liễu ngày nào giờ lại trông lạnh giá. Mặc đơn giản thanh y, khoát thêm tấm ngoại bào. Lãnh Nhân thông dong để cơ thể ngồi lên tảng đá, mắt hướng về phía lão nô.

— Lão, nửa tháng trước, cái người lấy lọ Lạc Tâm là ai? Trông khí phách không hề tầm thường.

— A, lão cũng không biết. Nghe gia nhân nhà họ bảo đến từ kinh thành. Thiếu gia nhà họ dùng tinh hương làm quà cưới cho đôi tân lang nào đó – Thật, lão cũng không quan tâm lắm. Chỉ cần khách nhân là người lễ độ, trả lời đúng câu hỏi của thiếu gia ngài hỏi mà không có thái độ tà mị với y thì lão sẽ không truy vấn nhiều. Mấy năm qua nhờ có lão mà trang viên này được yên ổn, không thì số người xếp hàng dài đến tận kinh thành cũng nên.

— Hôm nay thiếu gia tinh thần thật tốt. Hay là cũng lão đánh một ván cờ

— Hảo! – Ngoài việc dành thời gian bào chế tinh hương, thì việc duy nhất Lãnh Nhân làm là đánh cờ cùng lão nô (Ex: Anh đúng là lười thân vận động mà –.)

— Lão nhân, hình như ngươi có chuyện khó nói – Ngón tay thon dài kẹp đưa quân cờ hạ vào vị trí nguyên vẹn.

— Hôm nay người ấy đại hôn – Lão nô tiếp cờ ở góc.

— Ân, cũng đã hai mươi bốn rồi. Nên thành gia – Nhón ngón tay tóm quân tù binh bỏ vào khay của mình.

— Thiếu gia thật không thấy gì sao? – Vươn tay về phía điểm trước mặt, quân trắng khi nãy vì tham binh mà sơ hở.

— Lão bảo ta cũng nên thú thê? – Ngụy binh vừa đánh ra, địch đã rơi vào bẫy.

— Chẳng phải sao? Thiếu gia cũng đã hai mươi ba, lão cũng không còn biết sống được đến bao lâu. Âu cũng muốn nhìn thấy thiếu gia yên bề gia thất – Quân đen chạy về giải vây nhưng không kịp, mất trắng phần lãnh thổ bên góc trái.

— Ta lại phụ lòng lão rồi. Ta nguyện đời này, kiếp này phiêu du thiên hạ. Tám mực, ta hơn lão một mực rượu. Hôm nay đến đây thôi.

Lão nô ngược nhìn Lãnh Nhân trở vô phòng mà trong lòng cảm thán. Thiếu gia vẫn còn đặt tâm mình bên Dương Vương Vũ.

Lãnh Nhân ơi Lãnh Nhân, người ta đã thú thê sao ngươi còn cố chấp. Ngón tay bật mở lọ Lạc Tâm, y chìm sâu trong giấc mộng! Yêu một người, nguyên lai lại đau khổ như vậy, cảm tình bất lực mà hèn mọn, rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại xa tận chân trời.

Trong khi đó tại đại điện Mạc quốc.

Lý Minh Anh vận xiêm y lộng lẫy lấp lánh ánh dẹt vàng, khoát ngoại bào màu đỏ, khéo léo được dẹt phụng hoàng vương. Đuôi phụng hoàng kéo dài càng làm toát vẻ uy nghiêm, trang trọng của bậc mẫu nghi thiên hạ. Đôi mày ngài như miết không giấu nổi vui mừng. Làn da trắng nõn ửng hồng trong y phục quốc phong càng trở nên mê hồn. Phía sau nàng là cung nữ kéo dài từ cửa cung tiến vào đại điện.

Hoàng đế ngồi ngự trên ngai vàng nhìn xuống hoàng hậu tương lai của mình. Mặt không chút biểu sắc, đôi mắt dài khẽ cau lại.

” Minh Nhi, có một ngày ta sẽ dâng ngôi đế hậu cho ngươi ” – khoé miệng chợt mỉm cười châm biếm. Người bước tới dưới kia không phải là Minh Nhi của hần. Hường ánh nhìn ra phía cửa đại điện, hần thấy ánh sáng lấp loè của mặt trời chiếu thẳng, mày kiếm nhíu lại. Thật khó khăn.

Ở một góc rình ngoại thành nọ, cũng có một người vì suy tâm mà nhìn thẳng lên mặt trời. Đôi mi liễu hồ khép lại tránh ánh sáng.

8. Chương 8: Nhớ !

Minh Nhi... – Dương Vương Vũ cúi người đặt đầu mình trên ngực Tiêu Minh Dân. Một tay cởi thanh phục của mình, còn tay kia không ngừng đùa nghịch với tiểu đệ đệ của hần. Đôi môi tham lam miết mạnh nụ đào hồng... A-! Dục âm không ngừng rên rỉ. Dương Vương Vũ dùng tay dưới hạ thể siết chặt hơn...

_ Vũ... A...! – Tiêu Minh Dân lúc này đầu óc trở nên điên đảo, hai tay bầu lấy vai người kia mà ấn xuống. Hai cơ thể người tựa như không còn khe hở, làn da dính nhớp vào nhau. Bầu không khí ngày càng trở nên dâm loạn...

Dương Vương Vũ rướn thân mình lên trước, kéo lê đầu lưỡi từ tiểu đào tiến đến môi y. Cuồng bạo như muốn nuốt lấy lưỡi đối phương, thân mình phía dưới hần ngày càng đuối sức. Khuôn mặt bị ngộp khí của Tiêu Minh Dân trở nên ửng đỏ, nhan sắc vốn đã tà mị, nay lại còn thập phần vẻ thực dâm tà. Hơi thở gấp gáp, hàng mi liễu khép chặt hưởng thụ. Dương Vương Vũ làm sao có thể chịu đựng được cái dáng vẻ này của y? Nhưng hần còn muốn được nhìn thấy khuôn mặt của Minh Dân trở nên tà loạn hơn nữa. Miết đôi môi lên vành tai ửng đỏ của y:” Muốn ta không ” – đoạn nở nụ cười gian xảo, liếc mắt nhìn sang.

_ Ân...! – Hạ thể đã bị Dương Vương Vũ quấy đảo hồi lâu giờ lại dừng khiến Tiêu Minh Dân khó chịu. Cảm giác như hàng nghìn con kiến đang bò trên da:” Ta phải làm sao a ... ” – giọng phát ra có phần cầu khẩn, khuôn mặt trở nên ửng đỏ hơn nữa.

Dương Vương Vũ ngồi bật dậy, hai tay kéo vai Tiêu Minh Dân ngồi dậy cúi về phía hạ thể của mình. Thanh y trên người hần chỉ mới cởi ra, trên người vẫn còn quần dài và tiết khô. Nhưng khi bắt đầu, hần đã lột sạch người kia đem đè dưới thân.

_ Dùng miệng ngươi – không cho Minh Dân cơ hội phản kháng, hần cường hãn ấn đầu y về phía nam căn to lớn của mình đang muốn bung ra. Hơi ẩm từ miệng của y truyền tới, làm ẩm ướt lớp vải đang tiết chế năm căn. A... Hần như phát điên lên vì dục vọng. Hần kéo cánh tay của mình ra sau lưng y. Tay trái giữ lấy phần eo gầy của y, tay phải tiến tới cúc hoa mà thăm dò.

Một ngón

Tiêu Minh Dân kinh hãi giật người, xem tí là rần chạm vào căn nam căn kia. Cảm giác khó chịu càng rõ ràng hơn

Hai ngón

_ Dừng... Vũ... a... ta đau quá... A.. – Dâm ngôn không ngừng thoát ra rên rỉ. Ngón tay hần thật khó mà bắt nháo được trong tiểu cúc.

_ Là người câu dẫn ta Minh Nhi... Nhìn xem gương mặt van xin hoan ái của người kia, ta làm sao có thể kiềm chế được chứ? Tiểu súc của người thật chặt a.

Lời nói trêu ghẹo của Vương Vũ làm Tiêu Minh Dân đỏ mặt tía tai, ngượng đến nỗi chỉ mong có cái hố nào để chui đầu mà giấu đi. Toàn thân cảm thấy tê dại, hai chân khụy xuống, miệng rời bỏ vật đang nóng hổi kia mà thở gấp. Lực cả cơ thể như dồn xuống hết canh tay, y bấu mạnh vào chân Dương Vương Vũ....”... A...ta...”

Miết môi người kia cong lên gian xảo, một tay nâng cằm Tiêu Minh Dân lên, giọng nói đùa ác:” Như thế mà đã chịu không được sao Minh Nhi? Vậy làm sao ta có thể tiến vào bên trong được đây?! ” – ý thì nói thư thế, nhưng tay thì kéo lưng Minh Dân thẳng dậy ép sát vào lồng ngực mình. Làn da trắng trơn như ngọc hiện rõ vô số vết hồng ngân. Đặt người y ngồi lên hạ thể của mình, ngón tay không rút khỏi tiểu súc mà vẫn không ngừng khoáy đảo.

Thân dưới tê rần, hai tay Tiêu Minh Dân vòng qua ôm chặt cổ Dương Vương Vũ, hơi thở nóng hổi lùa vào dưới tai hắn...

_ A... Ta thực chịu không nổi nữa... A... Vũ... Đừng... – giọng nói đứt quãng không nói nên lời, Minh Dân thực sự bại dưới tay Dương Vương Vũ (Hình như anh Vũ thích trò SM:v)

_ Minh Nhi, nhìn ta! – Vương Vũ nâng khuôn mặt giai nhân đang đỏ ửng kia lên đối diện với mình, đoạn dùng môi mình mà áp lấy môi người kia. Hôn từ môi dần di chuyển xuống dưới ...

_ Thích không ... – Tiếng Vương Vũ cứ thốt ra trêu chọc. Minh Dân cả thân người đau đớn nhưng không khống chế được dục vọng đang ngày càng cao trào. Cái đau đớn này thật khiến con người ta thống khoái a.

Dương Vương Vũ đặt thân người đang rã rời trong mê mị kia xuống dưới thân. Cúi người xuống tách đôi chân thon dài ra để lộ ngọc hành đang co cứng. Một ít dịch từ tiểu súc chảy ra. Y nhìn chăm chăm vào cái nơi tuyệt đẹp kia, đôi mắt trở nên đỏ ngầu tựa như muốn xâm chiếm và phá nát nó.

Cởi quần dài và giải phóng nam căn to lớn của mình ra khỏi tiết khổ. Thoải mái a. Nâng hai chân Minh Dân đang quặt quại dưới thân mình lên vai. Vương Vũ từ từ tiến vào, tiểu súc kia thật chặt, siết cắn không cho vật ngoại tiến vào. Vương Vũ dùng tay nâng mông y lên...

_ Á – nước mắt Minh Dân chảy dài kèm theo tiếng thét kinh thiên động địa. Hai tay bấu chặt vào chân gấm, đôi mắt mở to đau đớn.

_ Minh Nhi a, tiểu súc của người thật tốt... Ta sẽ suốt đời này chỉ hảo sủng người – lời nói trong mê lạc cứ thốt ra, hành động tiến vào ngày càng nhanh...

...

_ Hoàng Thượng...

_ Hoàng Thượng...

_ A! – tiếng gọi của Dương Vương Luận kéo y ra khỏi giấc mộng xưa. Đã lâu lắm rồi y không nhớ lại chuyện quá khứ. Chuyện thật đáng buồn cười, cái người nằm rên rĩ dưới thân hắn lại không phải là Tiêu Minh Dân. Đến cái tên cũng không biết, không biết phải gọi như thế nào.

_ Hoàng huynh có vẻ như rất thích mùi hương của Lạc Tâm? – Dương Vương Luận tiếp:” Cái mùi này thật dễ khiến lòng người hoài mong, chắc hoàng huynh vừa mơ thấy mộng đẹp ”

Dương Vương Vũ không trả lời, đại lễ sắc phong hoàng hậu đã qua hơn 1 tháng. Nhưng một ngày sủng hậu hắn cũng chưa. Chỉ là, mỗi lần gần thân thể nữ nhân kia thì hắn lại không cảm thấy hứng thú. Dù dục vọng nam nhi của hắn không hề giảm đi, thậm chí là dâng cao hơn trước. Khi nghe giọng nữ nhân hậu cung ẻo ọt hoan ái, hắn cảm thấy rung mình và kinh hãi. Còn người kia, tiếng thanh mỹ thật dễ chịu a.

9. Chương 9: Hồi Hương

Tên hồn dân mặt dày nhà ngươi! Cút ra khỏi nhà ta! – Nam nhân nét mặt đỏ ửng, đôi mi dài nghiêng lại, tay thì không ngừng ném hết vật dụng trong tầm ngắm về phía người nọ. Hắn chỉ hận một nỗi sức lực không đủ để có thể nâng được cái bàn đèn chết người kia. Còn người nọ thì miệng luôn cười không dứt, tỏ ý chọc nghêu đối phương. Y so với nam nhân kia thì cao hơn hắn, sức vóc cũng tráng kiện hơn.

— Nhân Nhi a, ta có lòng tốt đến thăm ngươi nga. Chẳng lẽ đây là đạo tiếp khách của Lãnh gia các người sao?

— Tên mặt dày nhà ngươi ta không tiếp. Lãnh đại gia ta cũng không cần lòng tốt của ngươi – Vừa bực, vừa tức nhưng không tài nào tổng khứ được cái tên nhờn nhợt trước mặt hắn. Chỉ biết thầm kêu trời vì sao lại đưa đến cho hắn một tên thiên lôi như thế. Suốt cả tháng nay, ngày nào y cũng đến tìm hắn. Có lúc còn mặt dày ở lại dùng cơm.

— Lãnh đại gia thật là không biết phép tắc a. Ngươi ở trên đất của bổn thái tử làm nhà, sinh sống, lại còn thu về bao nhiêu là lợi nhuận từ việc buôn bán hương liệu nhưng sao ta thấy ngươi chưa bao giờ nộp thuế nga?? Bổn thái tử ta chỉ ăn 2 bát cơm nhà Lãnh đại gia đây xem như là tính trừ trong số thuế mà các người chưa nộp. Liệu có phải quá đáng hay không? – A Mã Trác Hy nở một nụ cười gian tà! Ôi trời, cái vụ thuế gì đấy thì đâu cần đến thái tử hắn quản đâu. Nhưng giờ hắn “buột” phải quản a, nhìn Lãnh Nhân tức đến muốn xịt khói trong lòng hắn thật là vui thú đi. Cái con người đen lầy, đôi mi liễu dài, đôi mày kéo căng cùng với làn da trắng ửng đỏ kia khiến y thêm phần hào hứng.

— Lão nhân a, Lãnh công tử nhà ngươi thường ngày ăn nhiều rau quá lại ít ăn thịt cá. Tay chân hắn chẳng có sức lực gì cả, ngươi phải mua nhiều thịt cá cho hắn ăn. Để ngày mai hắn còn có sức mà đẩy ta ra được khỏi cửa đi. – Miệng nói với lão nô đang lượm nhặt những thứ hắn ném. Lão cũng không quan tâm lắm lời nói của Trác Hy. Cả tháng nay ngày nào hai người này chẳng bõn cợt nhau. Ngày nào thiếu gia nhà lão chẳng ném đồ. Ấy da, lão dần dần thích nghi mất rồi.

— Ngươi... Ngươi! – Lãnh Nhân đúng là giận đến mặt đỏ tía tai, tay chỉ về cái tên ngông cuồng hồn dân kia mà bất lực. Lão thiên a, ta tuy là trước kia không ăn ở tốt lắm, nhưng mấy năm nay cũng xem như an chay không sát sinh đi. Sao lão lại phải tên thiên lôi ôn thần này xuống mà phá quấy hắn a.

Nhớ lại ngày đầu tiên hắn gặp A Mã Trác Hy, hắn bị gương mặt của nam tử này thu hút. Không phải vì y có gương mặt tuấn tú bất phàm, đáng độ uy dũng. Mà là y có gương mặt gần giống với tiềm thức khi còn làm cô hồn của hắn. Từ đó lúc nào hắn cũng luôn cố nhớ lại, trước kia hắn là ai, gương mặt kia là ai. Tại sao trải qua bao nhiêu thời gian như thế mà vẫn in đậm sâu trong hắn. Liệu y có liên quan gì đến việc hắn biến thành linh hồn phiêu dạt khắp nơi kia hay không.

A Mã Trác Hy – thân là thái tử Lôi quốc nhưng không ở trong cung, suốt ngày bám theo Lãnh Nhân. Dù bị người kia hắt hủi, xua đuổi như thế nào thì y vẫn kiên trì bám trụ đến cùng (EX: Anh thật là có da mặt dày a~). Y thích nhìn hắn – con người kia thật xinh đẹp, nếu hắn là nữ nhân thì y không ngại cưỡng đoạt tiến cung làm thái tử phi rồi. Đằng này lại là một nam nhân băng lãnh, tựa như hồ nước mùa thu sâu lạnh. Dù Trác Hy có cố khuấy động mặt nước ấy như thế nào thì dường như nước vẫn không hấp thu được nhiệt. Vẫn lạnh lẽo, vẫn trầm tư.

— Lần này ta đến cũng không ăn trực bữa cơm của Lãnh đại gia nha. Ta là ta có lễ vật! – Trác Hy cười tươi tiến về phía hắn

— Không dám phiền thái tử a, Lãnh Nhân ta không dám nhận – Mắt không nhìn về phía người kia, tay áo rộng phất ngang như muốn xoay người.

— Ta tin, món lễ này khiến nhà ngươi thích thú – Đoạn y chìa hộp nhỏ trước mắt hắn. Bên trong hộp là một bình gốm nhỏ.

Mắt nhìn hộp trên tay Trác Hy, lại nhìn về phía Trác Hy, giọng thập phần kinh hy:” Tiêu Mạc Lộ?! – Nhất đẳng kì hương của Mạc quốc?!”

— Lãnh Nhi thật tinh tường, đây đích Tiêu Mạc Lộ của Mạc quốc. Tuyệt đối không phải hàng giả – Nguyên là sau khi y tặng lọ tinh hương kia thì được Lý Minh Anh đáp lễ. So với Lạc Tâm thì khó phân cao thấp,

nhưng so với các loại kì hương trên thế gian này tuyệt xưng hàng nhì không kì hương nào dám xếp hạng nhất. Mắt hắn nhìn chăm chăm vào hộp kia, hắn nhớ cái hương đặc biệt này.

...

— Ân, Vũ... Người thật thơm – Hắn toàn thân vô lực dựa vào nam nhân phía sau. Đầu hắn cố sát vào lòng ngực y, mắt lưỡi biếng cụp lại như đang hưởng thụ lại dư âm khoái cảm sau một đêm hoan lạc.

Vương Vũ thích hắn như thế, y thích mỗi khi hắn rút đầu vào lòng ngực lớn của y. Mỗi lần như thế khiến y thấy mình có thể che chở cho con người nhỏ bé kia. Y yêu hắn đến tận cùng trời đất. Tiêu Minh Dân so với trước kia thật khác biệt, ngày trước hắn luôn trốn trong phòng đọc sách, niềm vui chỉ vón vện trong cầm kì thi hoạ, phong thái lãnh đạm vô tâm với mọi vật. Tiêu Minh Dân bây giờ như một luồng ánh sáng trái ngược với trước kia, y nhìn hắn lúc nào cũng thấy muôn vạn màu sắc rực rỡ.

Y cúi xuống cắn vào vành tai hắn:” Người đoán xem, hôm nay ta có cái gì cho người? “.

Hắn quay người úp hắn mặt vào lòng ngực nam nhân kia, vươn đôi tay dài thon ôm lấy thân người to lớn của y.

— Đừng tặng ta mấy viên ngọc nhạt nhẽo nữa, ta không thích. Không có gì thơm hơn người cả – Đoạn hắn ngược cái cổ tuyệt mỹ lên nhìn Vương Vũ:” Chỉ cần người đừng để ta lại là được ”

A, con chuột nhỏ mới sáng ra đã câu tình y. Nếu không phải thân thể hắn gầy yếu, lại không có chút nội lực nào trong người thì đêm qua y đã đem hắn đi ăn thật sạch sẽ, ăn thật đã no. Máu nóng trong người kéo rần rật lên đại não, món ngon dâng lên tới miệng há lại từ chối sao? Dương Vương Vũ xoay người đè hắn xuống giường, bàn tay thô ráp lách vào ống tay áo của hắn mà bắt nháo. Một bàn tay khác lại lấy ra từ dưới gối một lọ nhỏ. Y đổ vài giọt nước từ lọ nhỏ lên đôi môi hồng của người kia.

— Thích không? – Vương Vũ cắn lấy cổ hắn, đầu lưỡi liếm láp làn da trắng ngần đầy dấu hồng ngân của màn hoan ái kịch liệt đêm qua.

— Ân... Có mùi của người... – hắn đưa đầu lưỡi liếm láp lên vành môi, hoá ra Vương Vũ có mùi vị thế này?!

Tay vuốt ve đầu nụ đầy cương chiều, môi y áp lên làn da trắng của hắn:” Đây là Tiêu Mạc Lộ, ta biết người sẽ rất thích. Là không nghĩ nó có mùi của ta ” – Giọng nói Dương Vương Vũ sũng nịch cương chiều, y yêu hắn, yêu hắn đến phát cuồng cả kiếp này.

....

Thấy Lãnh Nhân vẫn bất thần ngồi nhìn vào lọ nhỏ, lão nô không khỏi lo lắng. Rất lâu rồi lão chưa thấy chủ nhân của mình như thế, dù thường ngày hắn có vô tâm đến mấy cũng không như lúc này.

Đúng là trò đùa của lão thiên tử, hắn đã cố quên đi những gì thuộc về người kia, nhưng tại sao lúc này hắn không nhớ thiếu bất kì điều gì.

10. Chương 10: Tàn Tam Nương

Hai người một già một trẻ phủ đầy bụi đường là khách từ phương xa đến. Thiếu nữ khoát trên mình bộ y phục màu xanh lam đơn giản, chiếc nón có màn che đi khuôn mặt tuyệt sắc. Nhưng trên người vẫn toát ra vẻ thanh cao thanh lãnh, nàng thuê một gian phòng tại một khách điểm bên sông Hàn Ngự. Một mình đứng nhìn về phía sông từ cửa sổ, đôi mắt liêu khấp hồ suy tư... “Ta, Dương Vương Vũ xin nguyện suốt đời suốt kiếp cùng Tiêu Minh Dân trọn đời. Tình này ” thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền ”.

Suốt đời suốt kiếp. Thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền. Đôi môi cong xinh đẹp khẽ nhếch lên, như cười mỉa chính mình. Chưa đi được bao nhiêu năm tháng của cuộc đời mà đã trọn đời suốt kiếp đâu? Làm sao có đc bích lạc, càng khó cùng nhau hoàng tuyền. Dương Vương Vũ, người thật khiến người ta vì người mà sinh tình.

— Thiếu... Tiểu thư giờ chúng ta sẽ làm cách nào để vào cung gặp được y? – Hoàng cung một nước đầu phải là quán trọ mà muốn ra vào tự do. Hai người lại không có quan hệ hoàng thân quốc thích thì lấy lý do gì tiến cung?

Quyết định trở về Mạc quốc, Lãnh Nhân cũng không hiểu tại sao lại muốn gặp lại Dương Vương Vũ. Hắn tự cho rằng chính mình vọng tưởng điều gì đó, người kia có tình cảm gì với hắn không?!

Sáu năm cảnh vật không thay đổi nhiều, có thay đổi thì chẳng qua là phồn thịnh hơn. Vẫn còn hơn ba tháng nữa sẽ đến Tết Trung Thu, mắt nhìn lên căn gác cao năm xưa bỗng bồi hồi mà đau xót. Năm xưa hắn từ trên kia nhảy xuống cũng không mong có ngày sẽ đứng lại đây để hồi tưởng. Lúc đó, hắn chỉ mong sẽ trở về với kiếp cô hồn phiêu bạt.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng tới náo loạn cả dãy phố, người đi đường vội vã né tránh ra hai bên. Chiếc xe ngựa màu đỏ gắn đầy đèn hoa không có người điều khiển lao băng về phía hắn. Trong chớp mắt tất cả lao xuống sông, hắn một thân thư sinh không chút võ công cũng bị cuốn theo. Lão nô đang đi mua thức ăn phía sau vội chạy tới nhưng không kịp. Thiếu gia nhà lão lại một lần nữa rơi xuống sông a.

Bóng tối cuộn cuộn kéo tới, hắn trước mắt không nhìn thấy gì cả. Bước theo quán tính, hắn nghe tiếng ai đó đang gọi mình. Gương mặt mơ hồ luôn ẩn hiện trong tiềm thức của hắn dần hiện ra. Hắn nhận thấy khung cảnh xung quanh thật quen thuộc. Đây là đâu?

Nam nhân mặc bộ đồ dài màu trắng, tay nắm lấy người đang nằm trên giường, hình như người này đang ngủ. Nam nhân kia thở dài.

Cái người đang nằm đó hai tay đầy dây dẫn, bên cạnh còn có một cái màn hình chạy liên tục. Đường như đã như thế từ rất lâu, khuôn mặt nhợt nhạt, làn da trắng xanh, đường gân máu màu xanh ẩn hiện dưới lớp da mỏng. Phía trên bàn nhỏ đầu giường, có khung hình nhỏ chụp hai người đang ôm lấy nhau cười rất hạnh phúc.

Hắn thoáng giật mình, hình như thân thể trên giường kia là chính hắn. Hắn không nhìn rõ được mặt nam nhân kia, có một lớp sương mờ che đi.

....

Lão nô đang ngồi bên cạnh giường mà lo lắng, lão nhìn công tử nhà mình hôn mê vẫn chưa tỉnh dậy. Vừa đến kinh thành chưa bao lâu đã xảy ra chuyện, chiếc xe ngựa kia là của Tần gia. Nguyên là triều đình tuyển tú nữ, tam tiểu thư của họ phải tham tuyển. Nàng đã có ý trung nhân, nhưng lệnh vua làm sao hồi cản. Tần lão gia xót thương con gái cũng đau lòng thay, nếu không phải đắc tội với quan trên thì đã giúp con gái cao bay xa chạy, hợp duyên cho nàng.

Tam tiểu thư vì quần trí, thừa cơ gia nhân xuống xe mà thúc ngựa lao xuống sông để tuần tán. Ai ngờ kéo theo cả Lãnh Nhân đang thơ thẩn trầm tư bên bờ.

Sau một đêm thì người trên giường cũng đã tỉnh dậy, lại nghe chuyện nhà của Tần gia thì chợt có ý nghĩ loé lên trong đầu...

— Không, lão không thể để tiểu thư làm như thế được – Tần lão gia xua tay

— Tại sao lại không được, tiểu nữ làm như thế sẽ cứu được Tần gia, giúp được Tam tiểu thư – Thật ra là đang giúp chính mình thì đúng hơn đi. Ta đang không có cách nào gặp được hắn, là tú nữ chưa chắc gì gặp được. Nhưng không thử thì làm sao biết được.

— Tần lão gia yên tâm, tiểu nữ thật sự muốn nhập cung thay cho nàng.

...

“Tam tiểu thư Tần gia” thế là mãn ý nhập cung dự tuyển tú nữ. Quan ngự tuyển nhìn thấy hắn không cần truy xét mà ghi thẳng tên vào danh sách đậu tuyển. Vị tam tiểu thư của Tần gia quả là khuynh nước hơn lời đồn đại a. Nàng mà được diện kiến thánh nhan thế nào cũng được hoàng thượng ngự sủng, như thế hắn cũng sẽ được trọng thưởng nha.

Hắn được bố trí gian phòng trong Phổng Lâu Các. Không nghĩ mình thuận lợi nhập cung như thế, nhưng bây giờ phải làm sao để gặp được Dương Vương Vũ đây. Hậu cung có bao nhiêu là giai nhân, hắn phải đợi đến khi nào?!

Các tú nữ sẽ do Hiền Phi khảo sát – Nàng sẽ là người phân phó bốn phận, dạy dỗ họ. Nhìn một lượt thiếu nữ vừa được tuyển chọn, quả là muôn hình vạn vẻ. Không biết sẽ có ai trong số các nàng được diện kiến thánh ân, hay sẽ suốt đời sống một cuộc sống cô độc trong cấm cung. May mắn như nàng, chỉ từ một nữ tử của quan lục phẩm, nàng hiện tại đã là Hiền Phi. Bỗng nhiên nàng thấy thương xót cho chốn giai nhân trong hậu cung, chỉ vì một người đàn ông mà tranh đoạt gây biết bao sóng gió.

11. Chương 11: Tái Ngộ Cổ Nhân

Thiên hạ đồn rằng, trong hậu cung của các vị hoàng đế phải có đến hơn ba nghìn cung tần mỹ nữ. Thật sự là rất đông, ắc hẳn trong cung phải nhộn nhịp lắm.

Vậy mà ở Phổng Lâu Các vẫn tĩnh mịch dị thường, ngoại trừ lính gác đi tuần, quan thái giám thỉnh thoảng tới lui dạo dò thì tuyệt không thấy động.

Các tú nữ được phân phó rải rác các phòng nhỏ, mỗi dãy gian phòng còn cách một hoa viên nhỏ. Ở đây được trồng rất nhiều thân cây hoa màu trắng bao phủ khắp nơi. Chính giữa là ao sen đang mùa đua nở, hương thơm ngao ngát toả ra tiểu viện.

Trăng khá tròn, hắn một mình đi dạo đến dưới tán cây trắng. Gió nhẹ lùa tới thổi bay cánh hoa xao xác khắp nơi. Nhìn thế nào cũng thấy được đó là một giai nhân tuyệt sắc dưới hoa. Tóc nhưng dài chỉ được tóm vội phía sau, giờ lại vì cơn gió kia mà tung bay đùa nghịch. Phong cảnh dưới trăng lại càng thêm danh sắc tà mị hơn.

Đã nhập cung nửa tháng, hắn vẫn chưa một lần được diện kiến thánh nhan. Lẽ ra với gương mặt hoa quý này thì hắn phải ở trong nhóm các tú nữ diện kiến vào mấy ngày trước. Khẽ thở dài, đôi mày phượng chao lại...

— Ai...

Bóng đen phía sau nhào tới hắn, cướp lấy hai tay mang về phía sau. Đoạn nói:

— Người là cung nữ ở cung nào? Tại sao đang đêm lại ở ngoài...

Hơi thở nóng phía sau phả vào gáy, người này đang say nhưng giọng nói vẫn uy lãnh cường kinh. Hắn hơi giật mình, tại sao trong Phổng Lâu Các lại có nam nhân, mà lại còn tự do đi lại không bị lính tuần phát giác.

— Tiểu nữ là tú nữ... – Chưa nói hết câu thì bóng đen kia áp lại gần hắn, đôi môi cường thế áp lên môi hắn hôn ngấu nghiến. Thất thần là vô cùng kinh hãi, hắn mở to đôi ngươi đen láy, hai cánh tay bị giữ chặt không thể phản kháng. Toàn thân hô hấp như bị đình trệ, làn da trắng vì sinh khí mà ửng đỏ. Đầu lưỡi tham lam không ngừng liếm láp cuốn lấy lưỡi hắn.

A, cả hai người ngã xuống, người kia đè lên hắn. Trong đêm tối chỉ có ánh trăng chiếu qua gương mặt của nam nhân ở trên. Là y, hắn càng giật người kinh sợ. Tại sao y lại ở đây?

Dương Vương Vũ vừa ngự yển về, đang cơn phong tình muốn ngắm hoa, lại theo hương gió dẫn dụ ngây ngốc mà đi theo đến Phổng Lâu Các. Nhìn thấy giai nhân dưới hoa, đang rượu say men chế khiến y không kiềm được dục vọng đang lên. Bước tới cường áp hắn.

Bàn tay thô ráp tiến vào trong y phục của hắn, làn da mỏng mịn càng chạm vào càng thích. Phốc, y điểm huyệt đạo giai nhân kia, toan thu tay về xâm chiếm vào bên trong áo. Từng lớp quần áo bị xé toạc, một màu trắng ẩn hiện dưới thanh y phục tan hoang. Lãnh Nhân phập phồng lo sợ, điểm huyệt đạo khiến hắn

không nói được, càng không có sức để phản kháng. Lòng ngực cũng vì thế mà nhấp nhô, đầu nhũ hồng thêm căng vị xuân tình gợi khơi.

Dương Vương Vũ nhíu mày mâu, nam nhân? Tú nữ sao lại là nam nhân? Y nhìn xuống người đang nằm dưới, tóc dài xoã da che nửa khuôn mặt, bóng trắng mờ ảo lại càng không rõ. Chỉ thấy, làn da kia thật trơn mịn, dáng người thì tuyệt mỹ, tiếng kêu lẫn dột thì quả là câu dẫn.

Long căn bên dưới đã căng phồng muốn vượt ra, cọ sát vào hạ thân Lãnh Nhân. Nước da cứ thế lại càng thêm đỏ. Sắc tuyến trong mắt Vương Vũ lại tăng thêm một bậc. Mâm mê đầu nhũ thô bạo, đánh lười liếm mút khiến hân chỉ có thể rên rỉ bất lực. Bàn tay to lại mần mò xuống dưới nắm chặt lấy hạ thể, Lãnh Nhân giật kinh nẩy người lên...

— A...a...

Tiếng rên rỉ thoát ra ngày càng đậm tục, tạm thời tha cho hạt đậu đang sưng phồng đỏ ửng. Môi hân lại tiến lên cưỡng lấy môi xinh đang thoát thanh. Đôi tay vẫn không ngừng hoạt động lên xuống, Lãnh Nhân lúc này chỉ có thể cong mình hứng chịu. Ai ngờ lần gặp lại này lại diễn ra như thế, vừa gặp đã bị đem đặt dưới thân. Cơ thể lâu năm không va chạm xác thịt trở nên mẫn cảm lạ thường, hạ thể bị kích thích liên tục khiến hân là thêm hưng phấn động dục.

Thuỷ dịch màu trắng bắn ra, nhấp nháp trong lòng tay Dương Vương Vũ.

— Tiểu yêu tinh nhà người thật đậm dăng ... – Nụ cười tiêu sái khoe môi hiện ra, là ba phần hỉ, bảy phần gian!

Tận dụng thuỷ dịch trên tay thoa xuống phía dưới, hậu huyết khép chặt bị thâm nhập dễ dàng.

Động tác Dương Vương Vũ ngày càng cuồng bạo, điên cuồng ép người phía dưới đau đớn kịch liệt, cảm giác cường bạo bóp chặt lấy Lãnh Nhân. Gương mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt, tứ chi toàn thân rung động, thân hình cũng thế mà co rút.

Cảm thấy khai thông đã đạt, Vương Vũ giải thoát long căn mạnh liệt đâm vào, Lãnh nhân phát giác sắc mặt tái nhợt đến đáng thương. Hạ thân đau đớn kèm theo khoái cảm tích tụ nhiều năm mà dâng trào. Dục âm thanh thoai thốt ra ngày càng câu dẫn. Dương Vương Vũ cúi xuống hôn lên nhũ đậu thấp thỏm trên ngực hân, bàn tay vẫn vuốt ve hạ thể Lãnh Nhân.

Người dưới thân chỉ biết thở dốc rên rỉ theo từng động tác của y, thân dưới vốn không được ôn nhu khai mãn trở nên nóng rát sưng đau. Mười ngón tay bấu chặt xuống nền cỏ, người phía trên nghe thấy tiếng rên rỉ càng muốn hưng hăng chiếm đoạt. Nhìn ngược lên thấy đôi mắt đẹp bị nhòa trong nước, Dương Vương Vũ cũng không buông tha, cơ hồ còn cắn mạnh tiểu đậu, phía dưới luật động không ngừng.

Lãnh Nhân mơ hồ khoái lực mà buông lỏng toàn thân, mặc cho nam nhân kia rút ra đâm vào liên tục. Đau đớn ma sát ban đầu giờ chỉ còn khoái cảm áp đảo. Hưng phấn nhất thời khiến thần chí mê loạn, một lần nữa lại bắn ra, hân cứ tưởng mình sắp chết đi. Cùng lúc đó, Dương Vương Vũ dựng thẳng lưng, thúc mạnh bắn toàn bộ tinh lực vào bên trong hân. Đoạn lại nhìn hân, cái nhìn kinh động sắc dục vô biên. Cứ thế, mặc cho hân ngất đi tỉnh lại không biết bao nhiêu lần, nam nhân cường hân này vẫn tiếp tục lộng hành mãnh liệt...

....

— Tần Mỹ nhân đã tỉnh?!

Tần mỹ nhân?! Cung nữ kia gọi ta sao? Ta đang ở đâu thế này?! Phải rồi, hôm qua Dương Vương Vũ đè ép mình dưới thân đến vô tri bất tỉnh.

12. Chương 12: Dương Vương Luận

Nhìn thấy người đang nằm ngất dưới đất, Dương Vương Vũ chính là đến cái nhìn kĩ gương mặt kia cũng không cần. Liền lấy ngực bào ném xuống phủ lấy thân người trần trụi kia, đoạn quay đầu đi.

— Đưa hân đến Các Lâm Viện!

Y hồi hận, nhưng dục vọng bao nhiêu năm qua đột nhiên được thoả mãn nên trong lòng cực kì mâu thuẫn. Dư vị hoan ái từ đêm qua vẫn chưa chấm dứt được, y muốn đè hân xuống một lần nữa để phát tiết hết khí dục vào bên trong. Muốn cưỡng hân, muốn bạo liệt người kia thêm nữa.

Lý Minh Anh nhìn thấy Dương Vương Vũ trầm tư không muốn đụng dũa, trong lòng nàng cũng có chút bất an. Hậu cung lại có thêm một vị Tàn mỹ nhân, thật sự là đông đúc a. Nhưng cũng lạ, dù sao cũng là một tân sủng, hoàng thượng cũng không thượng giá đến Các Lâm Viện lấy một lần. Nghe hạ nhân nói đó là một tuyệt sắc giai nhân, mỹ nhân như vậy cũng không khiến hoàng thượng ngài động lòng sao?! A, thế cũng tốt. Hậu cung dù bớt hay thêm một người cũng không tranh nổi sự ân sủng dành riêng của nam nhân này. Phiến phiến trên khoé môi của hoàng hậu lại mỉm cười đắc ý.

....

Lãnh Nhân chính là 3 ngày cũng không xuống giường được, đến ngày thứ 4 mới miễn cưỡng khó khăn mà chân có thể chạm đất. Bọn cung nữ ban đầu vui mừng vì được hầu hạ tân sủng, sau cũng mặc ý khinh thường vì rõ ràng hân không được hoàng đế đoái hoài. Hơn một tháng nay, tuyệt không thấy Dương Vương Vũ tìm hân. Trong lòng hân cũng tự hiểu nhưng trong lòng không tránh khỏi một mảnh bi thương.

Còn hơn một tháng nữa là tiết trung thu, năm nào hân cũng tưởng nhớ lại lời thề bên sông Hàn Ngư, tưởng nhớ để rồi tự khinh thường chính mình. Nam nhân kia lãnh khốc như thế, vô tình như thế, có đáng cho hân yêu thương không dứt bỏ được?! Ngồi trong phòng ngược đời mắt liếc ra phía ngự viện, trông thấy tất cả chỉ có thân cây trắng phiêu phiêu trước gió. Hoa trắng tản mát bay trắng xoá trên không, một vài cánh hoa vô ý bị gió hất bay đến trước cửa phòng. Cung nữ cũng tùy ý hân mà không thèm quét tủa, cứ thế để hoa trắng rơi đầy khắp nơi. Lãnh Nhân cũng không quan tâm, chốc lại xoay chén trà trên tay đã nguội lạnh, trong lòng lại nổi lên một chút tình ý với khung cảnh trước mắt.

Hân gọi, nhưng không ai trả lời.

Thoáng, hân một mình độc bước về phía ngự viện. Trên người chỉ khoát đơn giản xiêm y đơn sắc, tóc cứ thế xoả dài đen mượt. Đôi tay thon dài nhón lấy một bông hoa trắng đang rơi, bỗng nghe có tiếng cười khúc khích phía sau tường viện. Lãnh Nhân nghe thấy âm thanh rất quen thuộc nên tò mò tiến lại.

— A, Dung Hoa tỷ tỷ đừng trêu tức ta nga! Giọng nói bốn cột của nam nhân bên kia tường vang lên. Tiếp theo đó là giọng của nhiều nữ nhân cười nói không ngớt.

— Thái tử a, nô tì không dám trêu thái tử nga. Chỉ có thái tử ngài ở đây nhiều tán a. – Nữ nhân giọng điệu không ngưng ngừng đáp lại.

— A Mã Trác Hy ta là ai chứ? Sao lại dám trong hậu cung của Mạc quốc trêu đùa nữ nhân

Oạch, tên hỗn đản chết tiệt kia sao lại ở đây? Trong lòng Lãnh Nhân một tia kinh ngạc. Người này cũng thật phi thường nhân hạ, thân là thái tử mà suốt ngày chạy loạn. Không biết hoàng đế Lôi quốc kia có quản được nhi tử của mình không đây. Lòng hân có chút cảm thán cho tương lai Lôi quốc (Ex: Ta cũng vậy:v)

Nguyên là A Mã Trác Hy đến tìm không thấy Lãnh Nhân, lại nghe những người gần đó bảo rằng hai người họ đã rời khỏi một thời gian. Trong lòng Trác Hy cảm thấy buồn bực, giấu ở lại Lôi quốc nhằm chán nên quyết định tùy hứng ngao du. Thấy thế nào thì Mạc quốc cũng thâm tình giao hảo, hân cùng Dương Vương Luận cũng thấy hảo cảm. Liền hướng Vương phủ làm khách dài ngày. Dương Vương Luận thì trong lòng vui vẻ khi thấy Trác Hy, đi đâu cũng mang hân theo cùng. Dù sao y cũng là thái tử một nước nên Vương Luận nghĩ hậu đãi Trác Hy thật tốt, vừa kết chặt bang giao hai nước, vừa tăng tình bạn hữu (Ex: Ở đó mà bàn hữu... Có ngày em bị sói ăn a~)

— Luận nga, người nhìn thấy ta bị nữ nhân ăn hiếp mà không thèm giúp ta a! – Hướng mắt nhìn Dương Vương Luận ngồi trong đình viện tiêu ý cười cười. Trác Hy thâm nghĩ, so với Nhân nhi của ta thì dung mạo

không bằng, nhưng y cười như có hào quang lan toả, ý mị phong tình. Chậc, ây da! Dù gì người ta cũng là Vương gia, là em trai thân cận của Mạc quốc chủ, sao ta lại có ý niệm này. Trác Hy tự thu ánh mắt mình lại.

— Trác Hy huynh cứ thoải mái vui đùa. Dương Vương Luận ta không dám chọc giận nữ nhân nga. – Đôi mắt tiêu ý lại nhìn về Trác Hy. Thái Tử một nước như thế này thật vô lo, có thể tùy tiện trong cung nước khác mà vẫn thản nhiên vô lự như vậy đi.

A Mã Trác Hy thì một bước khinh công bay về phía Dương Vương Luận, nắm tay y phốc cái đã rời khỏi đình viện. Tay choàng qua người Vương Luận, người này hoá ra lại mỏng manh như vậy. So với Dương Vương Vũ một thân uy lãnh thật khác xa. Bị cánh tay lớn của Trác Hy ôm lấy, Vương Luận có chút biểu tình phản đối, lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ đang cười kia thoáng chốc lại thấy ảm áp.

— Người mang ta đi đâu? – Dương Vương Luận không quan tâm người kia đưa mình đi đâu. Chỉ là y cảm thấy cứ được ôm như thế thì cả đời cũng cam tâm (Ex: ý anh bảo là nhất kiếm chung tình đi)

Thân người kia không trả lời cũng không dừng cước bộ, bay nhảy một hồi cuối cùng cũng dừng lại gần bên dục hồ. Tay A Mã Trác Hy nới lỏng ra, hướng ánh mắt ý chỉ Dương Vương Luận nhìn theo.

Mặt Vương Luận tối sầm lại.

Chát. Bàn tay nắm ngón uy lực nằm trên má A Mã Trác Hy. Dương Vương Luận mặt mày đỏ tía, đôi mắt nhú lại, môi hồng bấu chặt. Tựa như vì sinh khí mà muốn khóc. Vì thế mà phi thân lao đi. Bỏ mặt A Mã Trác Hy một thân ngu ngốc không biết tại sao vị Vương gia ôn nhu ngày thường kia lại tức giận như thế. Đưa bàn tay sờ sờ trên mặt, rõ là phải tức giận lắm mới dốc hết lực lên cánh tay như vậy. Thật là oan uổng quá mà...

— Ta nghĩ ngươi là hảo hữu, mới chia sẻ cho ngươi chỗ này. Thực ta rất kì công mới tìm được a. Người thật không biết ơn ta. Mấy ai được có thể may mắn được nhìn thấy mỹ nhân tẩm kia chứ ... – Nam nhân vẫn đứng lăm lăm không hiểu được vì sao người kia lại sinh khí... Haiz (Ex: Em chấp tay vái anh nghìn cái =))

13. Chương 13: Là Đau Lòng !

Trong lòng Dương Vương Luận kì thực rất khó chịu, y cũng là chính mình không hiểu vì sao lại nổi giận với A Mã Trác Hy. Cước bộ không dừng lại, vụt mất thân ảnh vào ngự viện trong hoàng cung. Dương Vương Luận mãi miên suy nghĩ cũng không biết được nguyên nhân vì sao mình lại như thế. Thoáng chốc thân người đã đứng trước một tiểu viện nhỏ.

Liếc mắt nhìn khắp một lượt xung quanh, rõ ràng đây là tiểu viện dành cho các phi tần trong cung nhưng không lấy bóng dáng một cung nữ hay thái giám. Sân viên thì trải dài những đoá hoa trắng rụng rơi. Ngoài tiếng gió xào xạc, tiếng thân cây cựa dậy theo luồng khí thổi thì nơi đây quả là yên ắng dị thường.

— Xin hỏi, Người đến là ai? – Giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau truyền tới. Nguyên là Dương Vương Luận trước kia chưa bao giờ gặp qua Tiêu Minh Dân, chỉ thấy người trước mặt tuyệt đối là một mỹ nhân khuynh nước. Ngũ quan của nàng sâu sắc lấp lánh toả sáng, đôi mày phượng mềm mại như đường kẻ, mi mắt dài rũ biếc, đôi môi mỏng tinh xảo ẩn hồng. Vương Luận ngu xuẩn người đứng ngây ngốc nhìn mỹ nhân trước mặt.

Thấy nam tử trước mặt cứ nhìn mình chăm chú, trong lòng Lãnh Nhân có chút khó chịu. Hắn thấy thân ảnh người này lại nhầm tưởng là Dương Vương Vũ, nhưng định thần lại thì phát hiện không phải. Lòng đã nặng này càng lại phủ thêm tầng băng dày đau đớn.

Dương Vương Luận nhận thấy gương mặt nữ mỹ đang xúc động, rồi lại thấy nàng thở dài thất vọng. Y thật không hiểu mình đã làm gì sai, nàng đã hỏi mình như thế. Chắc hẳn đây là phi tần của hoàng thượng, vậy tại sao tiểu viện lại vắng lặng như thế, không có lấy một kẻ hầu người hạ? Nếu lúc này có thích khách, chỉ e vị nữ chủ này vong mạng. Hay là nàng có điều gì uỷ khuất?

— Nàng là phi tần của hoàng huynh ta?

— Ân! – Lòng hân sáng toả. Nguyên vị nam tử kia là hoàng đệ của Vũ a. Thảo nào trông y có diện mạo gần giống với người kia, hoá ra là cùng chung dòng máu. Khó trách Lãnh Nhân không rõ đã nhìn nhầm mà phát sinh hoang tưởng.

— Tần Tam Nương tham bái Vương Gia!

— Nga, người là Tần Tam tiểu thư. Lời đồn về người quả không sai a. Khuynh thành mỹ nhân thiên hạ ta nghĩ chắc chỉ dành cho người. Thảo nào hoàng huynh vừa gặp một lần đã ban cho người tiểu viện này. – Dương Vương Luận không tiếc lời tán thưởng mỹ nhân trước mắt. Khuôn mặt này đúng là quốc sắc, đáng người thanh mảnh, lại toát ra khí chất vô cùng cao quý.

Mắt Lãnh Nhân quán ngang một dòng lệ, đến cơ bản người kia cũng không liếc nhìn hân lấy một cái.

— Hoàng Thượng... Ngài chưa bao giờ đặt chân đến đây!

A, Dương Vương Luận biết hoàng huynh của mình không phải là kẻ đam mê nữ sắc. Nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên vì sao Tần Tam Nương này dung mạo tuyệt đỉnh cũng không vừa mắt. Ai da, giờ là lúc nào còn tâm tư lo cho người khác? Đến bản thân ta còn cảm thấy khó xử không biết phải đối diện với A Mã Trác Hy ra sao.

— Nếu nàng muốn, bốn vương có thể giúp nàng xuất cung trở về với cuộc sống bình thường!

— Tam Nương cảm ơn vương gia đã chiếu cố. Nhưng Tam Nương không muốn rời khỏi cung... – Rời khỏi đây thì chỉ e không còn có cơ hội gặp được người kia, khó khăn lắm mới có thể bước đến giờ này. Cho dù y không bao giờ bước chân đến Các Lâm Viện, không bao giờ ngó ngang đến vị Tần Mỹ nhân này ta cũng cam lòng. Chỉ cần biết được y luôn vui vẻ, chỉ cần thỉnh thoảng nhìn thấy y ta thực hài lòng.

— Bốn vương thấy nàng trong lòng có uỷ khuất, rõ ràng nàng không vui vẻ khi ở đây. Há có gì để nàng lưu luyến? – Hậu cung là đâu chứ? Là nơi cá lớn nuốt cá bé, Dương Vương Luận từ nhỏ đã chứng kiến biết bao nhiêu sự tranh đấu chốn hậu cung. Tận mắt nhìn thấy các nữ nhân ôn nhu trở nên gian trá thủ đoạn. Mẫu hậu cũng thế, nếu như nàng không thay đổi, không nhẫn tâm thì hai huynh đệ ta sẽ không thể nào tồn tại bình yên ở đây được. Dương Vương Luận không đành lòng nhìn thấy vị mỹ nhân ôn nhu cao quý kia thay đổi, nên mãi để nàng bình lặng với cuộc sống đời thường, nàng xứng có một nam nhân của riêng mình.

— Ta... Ta đang chờ người! – Lãnh Nhân cúi đầu thú nhận. Chỉ chờ người chứ không mong người đáp lại.

— Chờ người? Ái nhân của người là người trong cung?! – thần sắc Vương Luận thay đổi, thì ra nàng có ái nhân, mà người này lại ở trong cung? Hậu cung ngoài hoàng thượng, thái giám thì không nhắc đến đi, vậy ái nhân của nàng chắc hẳn là một viên thị vệ nào đó chẳng. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của hân, Vương Luận cũng không dám hỏi thêm, chỉ sợ một chuyển động nhỏ sẽ làm vỡ tan sự tĩnh mịch này.

...

Nhấp ngụm trà trong miệng, Dương Vương Vũ cảm thấy xung quanh mình thật buồn chán. Thân là hoàng đế một nước nhưng tại sao lại cô độc như thế này? Muốn một người nhưng lại không còn có khả năng có được nữa. Trên đời này liệu có điều gì đau lòng hơn?

Ta muốn có được người một lần nữa!

— Tiêu Minh Dân! – Khé môi y ghì chặt, mày kiếm nhíu lại, duy chỉ có đôi mắt vô hồn không có định nhìn vào không trung.

Cho dù người không phải là Tiêu Minh Dân, dù người giết chết linh hồn của hân. Ta không thể không căm hận người, nhưng cũng không thể nào không nghĩ đến người. Ta yêu ai? Người ta yêu là ai?

— Đi! Đến Các Lâm Viện!

14. Chương 14: Là Yêu Hay Vẫn Còn Hận ?

Dương Vương Luận gặp gỡ Tần Tam Nương như vừa gặp được tri kỉ lâu năm. Y dường như trút được bầu tâm sự đè nặng trong lòng. Cái thứ tình cảm y dành cho A Mã Trác Hy bản thân cũng từ từ đón nhận, nhưng nam nhân với nam nhân, nghịch thường đạo lý. A Mã Trác Hy thân là thái tử một nước, sau này sẽ lên ngôi, nữ nhân sẽ sinh cho hắn nhiều tiểu hài tử để duy trì vương thất. Y là nam nhân, mà nam nhân thì làm sao có thể sinh con?

Lãnh Nhân nhìn ngồi bên cạnh quan sát Dương Vương Luận. Không nói gì, chỉ lặng im nhìn y. Hoá ra trong ái tình, ai dễ lộ ra trược sẽ thiệt hơn. Nhưng Dương Vương Luận đâu có thương tâm đến mấy cũng không thể nào sánh ngang với nỗi đau của hắn.

Giết người mà ái nhân yêu! Dương Vương Vũ làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho hắn. Dù có tha thứ thì mặc niệm cũng không thể nào dung hoà được cái tình cảm này.

” Thời gian có thể trôi qua mang theo tâm ái của ta ra đi được không

Ta cho rằng chỉ cần chân tình thật sự sẽ khiến người quên đi sự thống khổ

Đáng tiếc trong đen, dù người tức giận hay buồn đau ta vẫn không nhìn thấy được

Ở nơi xa xôi, ta thậm nghe tiếng người gọi tên ái nhân mà lòng thù hận

...

Thế gian trách ta là kẻ bán đứng chân tình

Ở trước mặt ta, người một kiếm đâm nát thân tim

Đáng tiếc trong đêm đen ta không thấy được máu của chính mình, càng không thể thấy được người

Bởi vì dù có trải qua vô luận thế nào, ta cũng không thể quên được ái tình của ta...”

...

Tiếng hát của Lãnh Nhân cứ nhẹ nhàng rơi ra, nhưng khiến cho tâm can người nghe nặng trĩu.

— Ta nghĩ vương gia vẫn còn may mắn hơn ta. Ngài vẫn có thể gặp hắn để đối diện, dù không có kết quả cũng không thấy hổ thẹn lương tâm. Còn ta, người ta ngày ngóng đêm mong vạn lần cũng không muốn nhìn thấy ta, hận một nỗi là không một kiếm giết chết ta. Ngài nói xem, giữa ta và ngài. Ai đáng thương hơn? – Lãnh Nhân không nhìn vào Dương Vương Luận, ánh mắt cứ hướng cửa tiểu viện trông ra. Lời nói cứ cánh hoa trắng, trao mình lướt đi theo gió mà mất hút.

— Không biết người mà Tam Nương muốn nhắc đến là ai? – Dương Vương Luận không giấu khỏi tò mò muốn biết. Tần Tam Nương kia không chỉ dung mạo như hoa như nguyệt, thần khí cũng thập phần cao quý, cử chỉ ngôn từ lại vô cùng thanh tao. Liệu trên thế gian này có ai không muốn mang nàng về để cung phụng, tình nguyện mà cưng chiều?

Xoẹt. Chưa nghe thấy câu trả lời của Lãnh Nhân thì một đường kiếm vụt tới, thoáng chốc mũi kiếm đã dừng trước cổ của hắn. Mũi kiếm chạm nhẹ vào da, một đường máu đỏ từ đó chảy xuống.

— Là ta! – Dương Vương Vũ ngôn từ băng lãnh, ánh mắt tràn đầy tia máu.

Nguyên là vừa bước đến Các Lâm Viện thì Dương Vương Vũ đã nghe thấy tiếng hát ai oán từ trong tiểu viện vọng ra. Âm thanh rất quen thuộc, trong lòng có chút vui mừng nhưng cũng mâu thuẫn căm hận. Tiêu Minh Dân chưa chết? Y lặng lẽ tiến vào sân viện, mắt như không tin nổi chính mình. Minh Nhi của y chưa chết, bằng da bằng thịt, khuôn mặt kia, đôi tay kia là của y.

Tiếng hát của Lãnh Nhân như ngàn mũi kim đâm thẳng vào tim Dương Vương Vũ, không chỉ có y, người kia hoá ra bao nhiêu năm qua vẫn luôn dằn vặt mình sống khổ sở. Y nhận ra, người đang ngồi trong sân viện kia chính là người mà y yêu say đắm. Cùng một lúc đó, trong đầu Dương Vương Vũ chợt roé lên suy nghĩ:” Vậy còn Tiêu Minh Dân trước kia? ”

— Hoàng huynh! – Dương Vương Luận hoảng sợ, hắn không hiểu được hành động của y.

— Người nói đúng, ta một khắc cũng không quên được người! Mỗi một ngày trôi qua, ta luôn cảm hận chính ta vì sao không tự tay mình giết chết người. Giờ thì xem như ông trời có mắt, để ta một lần nữa nhìn thấy người! – Vương Vũ mặc kệ Vương Luận kể bên thất kinh, mũi kiếm vẫn mặc nhiên cố định lên cổ Lãnh Nhân.

Đôi mắt đã khép lại rồi mở ra, môi cong xinh đẹp nở nụ cười diễm lệ. A, cuối cùng ta cũng nhìn thấy Vũ của ta. Xem như đời này, kiếp này ta đã thành vụn, đến lúc ta phải trả cho y một phần công đạo.

— Vũ, người giết ta đi!

— Giết người? Ta sẽ giết người! Lấy máu của người tế cho linh hồn Minh Nhi bị người bức hại. Nhưng ta sẽ không để cho người chết một cách dễ dàng như thế. Ta sẽ khiến người cầu chết cũng không được, khiến người từ từ chậm rãi mà chết đi – Mũi kiếm của Dương Vương Vũ từ vị trí cổ tiến xuống đến ngực Lãnh Nhân, cũng theo đó một vết rạch dài trên da hình thành. Mấy chốc thanh y đã nhuộm một màu đỏ thẫm.

Lãnh Nhân không thấy đau trên da thịt mình, tim y cũng chỉ thấy một lớp hàn thể bao phủ. Nhìn Dương Vương Vũ lại một tầng băng lãnh, người này không yêu hấn. Đôi mắt phượng một lần nữa nhắm lại, đôi tay tinh xảo đưa ra hướng về phía người mà hấn ngày đêm mong nhớ.

Ngón tay vươn ra, nắm chặt thân kiếm. Một phát đâm thẳng vào ngực của chính mình, máu cũng từ đó mà tuôn ra xối xả. Khuôn mặt diễm mỹ cơ giật, trào ra một ít máu tươi từ miệng. Mắt phượng mở ra nhìn về phía Dương Vương Vũ.

— Vũ, ta yêu người... Xin lỗi...

Đẩy mũi kiếm ra khỏi ngực mình, Lãnh Nhân theo đà ngã xuống mặt đất. Ân, hoa trắng bay bay, cánh hoa đưa theo gió nương vút lên trời xa tận.

15. Chương 15

Triệu Khiết đợi ta! – Tiếng hét vút lớn từ phía sau vọng tới. Nam tử điên cuồng tăng tốc moto chạy đuổi lên phía trước. Từ xa xa đã thấy ánh sáng của xe trước mặt. Một hồi sau cả hai đã đứng bên mép vực, nam tử nhìn thiếu niên tâm thần hoảng loạn kia, bất động mà không dám tiến tới, hấn sợ y bất trí mà nhảy xuống vực kia...

— Triệu Khiết, ta sai rồi! Tha thứ cho ta! Chúng ta cùng nhau trở về! – So với thiếu niên kia, Phàm Mộc tâm trạng còn khấn trương hơn. Vì sao đến lúc này, hấn mới nhận ra Triệu Khiết đối với hấn lại quan trọng như vậy.

Thiếu niên ánh mắt hoảng loạn, đôi mắt to đỏ ngầu, từng dòng lệ cứ trực tuôn trên khuôn mặt. Quay đầu lại đã không còn đường lui, trước lại là Phàm Mộc, Triệu Khiết không muốn đối diện với hấn nữa. Người nam nhân này trước kia chưa bao giờ yêu thương y, mọi cử chỉ ôn nhu là để lợi dụng y nhằm hạ bệ tập đoàn Triệu thị. Triệu Khiết không nghĩ mình còn tư cách để đối diện với gia tộc của mình.

— Tại sao? Phàm Mộc! – Triệu Khiết gồng giọng hét lớn lên, đôi chân bắt giác mà lùi về phía sau.

Phàm Mộc thất kinh, vội vã nhào tới tiếp lấy dáng thiếu niên. Triệu Khiết cười nhẹ, ngã mình ra phía sau. Phút chốc cả người rơi xuống bóng đen sâu thẳm dưới vực núi, để lại Phàm Mộc cuồng điên tán loạn phía trên...

... Linh hồn trông thấy một loạt hình ảnh xoẹt qua trong tíc tắc, vậy ra kiếp trước của hấn vì thế mà đoạn mệnh a. Linh hồn lại như trước kia, cứ thế mà lại không trôi đi vô định, linh hồn nhìn thấy nam tử tên Phàm Mộc kia thật nhiều ngày vẫn tới lui tại giường bệnh. Lại trông thấy thân xác của mình đang nằm bất động. Cứ nghĩ thượng đế bắt mình hoà nhập lại với thân xác, nhưng hễ linh hồn cứ đến gần thì đều bị cản trở. Vì thế đành bất lực vô phận mà vi tản xung quanh giường bệnh kia.

Phạm Mộc từ khi tìm được thân thể của Triệu Khiết thì y đã như vậy. Trải qua nhiều quá trình điều trị, Triệu Khiết vẫn không tỉnh lại, như vậy đã ngủ đến bảy năm đi. Phạm Mộc say đắm nhìn Triệu Khiết như đang ngủ say, trong lòng hẳn biết y chính là người hẳn yêu nhất. Mỗi ngày đều dành thời gian bên cạnh y, Phạm Mộc tin tưởng Triệu Khiết sẽ tỉnh dậy, hẳn sẽ cầu xin sự tha thứ của y. Người đầu tiên Triệu Khiết thấy phải là Phạm Mộc (Ex: Em rất thích mấy thằng bá đạo như anh =)))

Quan sát gương mặt nam tử này, linh hồn có chút bất ngờ. Hoá ra Phạm Mộc có gương mặt gần giống với A Mã Trắc Hy, lại thêm thâm tình sâu nặng như vậy nên dù mất kí ức, hẳn cũng không quên đi nhân ảnh của người này. Ngày đầu tiên gặp A Mã Trắc Hy, y đã mang đến cho hẳn cái cảm giác thân quen nhưng lại vô cùng không thân thiết, cảm giác mách bảo hẳn phải tránh xa người này.

...

Linh hồn thật sự chán nản, hẳn không biết hẳn rốt cuộc phải đi về đâu. Thân xác không trở về được, mà không gian bây giờ cũng không phải là không gian ở trước kia khi hẳn còn là Tiêu Minh Dân.

" Người tại sao lại ở đây?! " – Một bóng sáng xuất hiện phát ra âm thanh đối với linh hồn. " Người là ai? " – Linh hồn nghi hoặc, cứ nhiên lại có một linh hồn khác ngoài hẳn đang ở đây a. " Ta là người và người cũng là ta " – Ánh sáng tiến lại gần hẳn.

" Tiêu Minh Dân? " " Ân, nhưng giờ ta không còn là Tiêu Minh Dân, chẳng phải người là Tiêu Minh Dân sao?! " " Ta chỉ sống trên thân xác của người... " – Linh hồn buồn bã đáp lời... " Không, người chính là ta! Ta chính là người... " – Ánh sáng không tiến về phía hẳn nữa, chậm rãi hướng về phía nam tử đang ngồi một mình kia.

Linh hồn cuối cùng đã hiểu. Hẳn là Tiêu Minh Dân, Tiêu Minh Dân cũng chính là Triệu Khiết. Mà lòng của Tiêu Minh Dân kia hiện đã hướng về Phạm Mộc, nên y đã chọn lựa ở lại thế giới này. Còn hẳn lòng hướng về Dương Vương Vũ, nên thế giới này không thuộc về hẳn, thân xác kia cũng không dung nạp hẳn.

" Người đã ở đây kể từ khi ta ấn tán người? " – Cứ nghĩ đã tiêu tan vĩnh viễn, hoá ra lại bị đẩy qua thế giới này. " Ân... "

" Người trở về đi, Vũ đang đợi người " – Ánh sáng tiếp lời

" Ta không biết phải làm sao quay về " – Linh hồn bối rối.

Ánh sáng lại tiến về phía hẳn, đến khi chạm vào hẳn thì tất cả hình ảnh xung quanh đột nhiên biến mất. Linh hồn bị rơi vào một trận lốc xoáy không gian dữ dội. Chỉ có tiếng nói phát ra từ bốn phía: " Chỉ Cần Người Nghĩ Đến Hẳn "

...

Mấy ngày nay hoàng thượng không thượng triều, mọi việc trên điện đều do Dương Vương Luận chủ trì đại cục. Trong cung liên tục có đại biến không ngừng. Trước là Hiền phi bất ngờ hoá điên, sau là lần lượt vài vị phi tử khác cũng kẻ chết người ngây dại. Hậu cung lúc này vô cùng lạnh lẽo, hoàng hậu lấy cớ vì an toàn của thái tử nên đưa bảo hộ thái tử tiến phủ tướng quân ở tạm. Dương Vương Luận làm sao không đoán được ý đồ của cha con Lý thị kia chứ. Chẳng qua y chưa có chứng cứ để mà giăng một mẻ bắt hết bọn người Lý gia kia.

Lại nói, từ ngày Tiêu Minh Dân đâm kiếm vào mình kia, tuy mạng sống được bảo toàn nhưng đến giờ vẫn chưa hồi tỉnh. Dương Vương Vũ hối hận mà sinh trầm tư không muốn tiếp xúc với ai. Cả ngày chỉ ở trong Hoa Lâm viện mà chăm sóc, tuyệt đối không bước ra khỏi cửa. Dương Vương Luận đành lấy lý do hoàng thượng lâm trọng bệnh mà thay y nhiếp chính.

...

— Nương nương nói xem, rốt cuộc là hoàng thượng có bệnh thật hay không a? – Lý Ân vuốt vuốt trùm râu hoa lâm, lại nhấp ngụm trà hương Lý Minh Anh đàm thoại.

— Hoàng Thượng từ ngày trọng bệnh, ta cũng chưa một lần gặp qua người. Dương Vương cũng tránh không tiếp xúc cùng ta! – Hoàng hậu trong lòng tuy đầy nghi hoặc nhưng vì đang tính kế nên cũng không tiện gặp

Dương Vương Luận truy khảo. Nàng chủ quản hậu cung nhưng Dương Vương Luận hiện là nhiếp chính nên không dám lộng quyền. Lý Minh Anh thật sự rất tức giận.

— Ta nghĩ, hoàng thượng thực sự bệnh rất nặng đi. Chẳng phải trong cung liên tục xảy ra dịch bệnh sao? Nếu chẳng may hoàng thượng băng hà thì... – Lý Ân trầm cười nham hiểm. Cái gì mà dịch bệnh chứ, chẳng phải là ta bỏ thuốc ra tay hay sao. Hoàng thượng băng hà, chẳng phải thái tử sẽ danh chính ngôn thuận mà lên ngôi? Dương Vương Luận tuy là thân đệ, nhưng y cũng chưa có lập thất cũng như nhi tử.

— Việc này phụ thân nên cho người đi điều tra thêm thật sự hoàng thượng có lâm trọng bệnh hay không. Chỉ lo đây là quỷ kế của Dương Vương Luận cùng Dương Vương Vũ bày trò nhằm bắt được chúng ta nga. Hay là... Chi bằng chúng ta gây kích động một phen – Lý Minh Anh hoàng hậu tuy là nữ nhi, nhưng sinh ra lớn lên trong nhà Tướng triều, có thể nói nàng là người có tài năng chính trị.

— Ý nương nương là? – Lý Ân vô cùng hứng thú

— Âm sát A Mã Trác Hy!

16. Chương 16

Âm sát A Mã Trác Hy ...

— Luận a, ta thấy lạnh! – A Mã Trác Hy đột nhiên cảm thấy một cổ hàn khí lừa vào sống lưng. Ày da, bây giờ mới là tháng tám nga, tiết trời vẫn đang ôn hòa mát mẻ, thế quái nào lại cảm giác lạnh a. Dương Vương Luận không thèm để ý đến hắn, mắt vẫn tập trung vào chồng tấu chương chất cao như núi kia. Hừ, lạnh cái gì chứ? Lại chẳng phải cả ngày ngồi bờ sông nhìn mỹ nhân tắm tiên đến mức cảm mạo đi?!

— Để ta bảo cung nữ mang cho người thêm y phục giữ ấm?

— Thôi... Thôi... Ta không cần! Người nha, mấy ngày nay đều không quan tâm đến ta. Bỏ thái tử ta thực buồn chán đến chết mà! – A Mã Trác Hy giọng thập phần uỷ khuất. Dương Vương Luận từ ngày tiếp nhận triều chính liền đem hắn ném qua một bên, dường như quên mất vị thượng khách là hắn, quá bức bối mà.

— Nếu thấy buồn chán, vậy thỉnh Thái tử hỏi quốc nga?! – Ánh mắt liếc xéo cái tên nam nhân không đứng đắn kia, cái gì mà buồn chán chứ. Người chỉ là muốn ta tìm cho vài vị mỹ nhân bồi thôi.

— Ách! Ta không muốn trở về Tây Lôi quốc đâu. Ta thích ở Dương phủ với Luận nhi của ta a! – A Mã Trác Hy nhào người tới bàn, đưa tay nâng cằm Dương Vương Luận lên. Khuôn mặt bất ngờ bị trêu chọc trở nên đỏ ửng hai bên, mỹ nhân quả đúng là mỹ nhân mà. Từ ngày nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của y, Trác Hy rất muốn nhìn thấy thêm nhiều lần nữa.

Dương Vương Luận mặt đỏ hồng, cảm giác chút xấu hổ mà tức giận. Đầu cố ý quay qua một bên tránh khỏi tay A Mã Trác Hy.

— Ai là Luận nhi của người? Đừng nói người thích nam nhân đi?

— A, nam nhân hay nữ nhân ta đều thích nha. Chỉ cần là mỹ nhân thì ta bắt chấp câu nệ – Ngón tay hắn ác ý lướt dài trên khuôn mặt y, người này quả nhiên là thú vị mà. Dừng lại ở đôi môi mỏng, hắn điểm tay nhấn nhẹ. — Ta dám cá, ở đây rất mềm!

— Người... Đúng là mặt dày vô sỉ – Vương Luận tức giận, xoay người toan đứng dậy thì bị A Mã Trác Hy dùng lực đẩy y ấn định trên ghế. — Ta biết ta mặt dày vô sỉ, bất quá trước kia cũng có người nói ta như vậy nên ta cũng quen rồi a – Thanh âm của hắn tiến lại gần vành tai Vương Luận, hắn biết người này thật da mặt mỏng chứ không như hắn. Mỗi khi y bị trêu chọc khuôn mặt sẽ vô cùng đáng yêu, hắn thú nhận, hắn vô cùng yêu thích gương mặt và biểu cảm này của y. Hắn không biết cái yêu thích này gọi là gì, rõ ràng nó khác với tình cảm hắn dành cho Lãnh Nhân. A Mã Trác Hy khẳng định mình không phải đoạn tụ, nhưng hắn cũng không bài xích nam nhân cùng một chỗ với nam nhân. Chỉ là, ở cùng một chỗ với Dương Vương Luận cảm giác thật không tệ nha.

— Đủ rồi! – Dương Vương Luận tận lực đẩy người Trác Hy ngã nhào xuống đất. Nhanh chóng ly khai đến cửa:” Hôm nay Vương gia ta có việc ở lại trong cung, thỉnh Thái tử sớm nghỉ ngơi! Ta đã phân phó thuộc hạ chiếu cố ngài. ”

.... Đẩy cửa tiến vào Hoa Lâm viên, cảnh sắc nhiều năm có phần hiu quạnh. Y nhớ năm đó phụ hoàng vì bi thương sau cái chết của mẫu hậu mà xây dựng biệt viện này. Thân là vua một nước thì không nên có cái thứ tình ái lụy nhân này. Bao nhiêu năm nay, y nhìn Dương Vương Vũ băng lãnh vô tình, cứ ngỡ hẳn không biết thế nào là yêu thương một ai đó. Lúc này, y mới thấu hiểu hoàng huynh của mình. Dương Vương Luận nhẹ thở dài. Ái tình luôn khiến cho thế gian này trở nên tươi đẹp, nhưng nó cũng khiến cho thế gian này bao phen biến loạn.

— Hoàng huynh!

— Ân, người đã tới! – Dương Vương Vũ nhiều ngày vẫn ngồi bên Tiêu Minh Dân đang nằm trên giường vẫn chưa tỉnh lại. Nhìn người kia khuôn mặt hồng nhuận như thế, tại sao vẫn chưa tỉnh lại. Thái y cũng chuẩn mạch khẳng định thương thế không có gì lo lắng nữa, nhưng cũng không giải thích được nguyên nhân. Hẳn sợ cả đời này Tiêu Minh Dân vẫn không hồi tỉnh, sợ sẽ không có cơ hội để làm lại một lần nữa, sợ sẽ mất đi ái nhân trong lòng mình.

— Trong triều không có việc gì trọng đại chứ? – Vẫn không có biến động gì lớn. Chỉ là... Chỉ là cha con Lý thị hình như bắt đầu có động. Hai ngày trước Lý hoàng hậu đã đưa Thái tử trở về Lý tướng phủ dưỡng bệnh. Hoàng huynh nói xem, bước kế tiếp bọn họ sẽ làm gì? – Lý tướng phủ vốn là công thần lập quốc, được trọng dụng liên tiếp mấy triều đại, khó tránh khỏi tự phụ. Nếu không phải lúc trước y cùng Dương Vương Vũ dẹp loạn Liễu Bạng, gián tiếp cảnh cáo Lý Ân, thì không đợi bây giờ lão cáo già đó mới tính kế đi.

— Đừng lo, lão cáo già đó tuy không dễ đối phó. Chỉ cần hắn hành động ta liền đưa bằng chứng mà tiêu diệt Lý phủ. Bây giờ người phải bảo vệ vị thái tử Tây Lôi quốc kia, đó mới là trọng yếu.

— A Mã Trác Hy thì có liên quan gì? – Dương Vương Luận khó hiểu.

— Người nghĩ xem, thái tử một nước mà chết tại quốc gia khác. Theo người sẽ có biến động gì a?! Dương Vương Luận chán tỉnh, mấy ngày nay y vì chuyện của triều đình lại thêm không dám đối mặt với A Mã Trác Hy nên cố ý gạt người này ra khỏi tâm trí. Nhất thời lơ lửng việc bố trí bảo vệ an nguy của hắn.

— Thần đệ đã hiểu! Thần đệ lập tức quay về phủ để an bài... – Dương Vương Luận nhìn sang Tiêu Minh Dân đang hôn mê, lại nhìn Dương Vương Vũ thần trí đã gần thanh tỉnh. Y lo lắng vạn nhất Tiêu Minh Dân không bao giờ tỉnh lại, hoàng huynh của y sẽ ra sao?! Nếu là y, A Mã Trác Hy thật sự bị ám sát, y sẽ đối diện như thế nào.

— Hoàng huynh nên cẩn thận đề phòng, đệ sẽ tăng thêm binh lính bên ngoài biệt viện. Dương Vương Vũ khoát tay về phía Dương Vương Luận, biểu tình cứ làm theo ý y. Dương Vương Luận rời khỏi, hắn lại nhìn về Tiêu Minh Dân. Tim hắn thấy đau, là đau không chống đỡ được. Tiêu Minh Dân yêu hắn, hắn phủ định. Ngay từ giây phút hắn nhìn thấy ái nhân ngã xuống, hắn đã biết người này chính là tâm ái của hắn. Là nhược điểm duy nhất của hắn. Không phải Tiêu Minh Dân thì sao chứ? Hắn yêu người này, hắn thề cả đời này sẽ bồi cạnh y vĩnh viễn.

... Lúc này tại phủ Dương Vương, một toán đông hắc y nhân đang bao vây lấy A Mã Trác Hy. Không phải binh lính trong phủ vô năng đánh không lại hắc y nhân, mà là do tất cả đều bị trúng độc được trong nước. A Mã Trác Hy từ nhỏ đã thích ngao du tứ hải, nếu không phải vì một thân võ công thượng hạng thì có lẽ đã mất mạng từ lâu. Vung một kiếm lập tức đoạt mạng hắc y nhân bên cạnh, nhưng dù thân thủ có cao đến mấy thì cũng khó một người địch lại hơn hai mươi người võ công không hề kém.

A Mã Trác Hy cắt một nhát kiếm vào cánh tay, miệng cười cười liếc nhìn đám người cổ sát kia. Độc trong nước không giết chết người, nhưng làm ý thức mất dần rồi bất tỉnh. Nhìn cánh tay hắn bao nhiêu vết cắt, cũng đủ biết A Mã Trác Hy đã vận dụng lực tối đa như thế nào. Khắp cả người nhuộm màu của máu, tay càng tăng thêm lực giữ chặt kiếm. Hắn nhất định phải đợi Dương Vương Luận tiếp viện. Sát! Tiếng hắc y nhân đồng thanh vang lên, nhắm tiến về phía A Mã Trác Hy đoạt mạng. Người thanh niên này tuổi chừng hơn hai mươi, nhưng khí thế toả ra lại khiến người ta kinh sợ. Rõ ràng đã chống chọi rất lâu, thân thể đầy

vết thương nhưng hần lúc nào cũng mỉm cười, ánh mắt đỏ ngầu chứa đầy tia máu. Quả không hổ danh thái tử của một nước thiện chiến như thế, A Mã Trác Hy tuy chưa lên ngôi nhưng đã tỏ ra khí chất bá vương đáng sợ.

__ Cẩn thận phía sau! – Dương Vương Luận phi thân bay đến bên người A Mã Trác Hy, ôm lấy thân hần xoay người đỡ lấy ám tiễn. A Mã Trác Hy lập tức ngã người về phía trước đưa kiếm cắm thẳng về hắc y nhân phóng khí. Ám tiễn đâm sâu trên vai phải của Dương Vương Luận, sắc mặt y từ từ chuyển sang màu trắng nhợt nhạt.

Có độc!

__ Giết! Giết hết bọn chúng! – Sát khí của A Mã Trác Hy bùng cháy dữ dội, từng gân máu nổi lên trên mặt. Binh lính tiếp viện đã bao lấy Dương Phủ, hắc y nhân có cánh cũng bay không được. Cộng thêm A Mã Trác Hy đột nhiên cuồng sát, thanh kiếm trên tay chẳng khác gì lưỡi hái của tử thần vung lên hung ác. Tiêu diệt xong địch nhân, A Mã Trác Hy ôm lấy Dương Vương Luận thân thể lạnh toát không ngừng run rẩy bay về phòng mình. Cởi áo y ra để lấy ám tiễn, hần giật mình kinh hãi, vết thương mới đó đã đen kịt lan rộng một bên vai. Là Vạn Thủ độc! Độc đặc chế của Tây Lôi quốc, làm sao bọn hắc y nhân có được? Phải chăng Tây Lôi quốc có liên can gì trong cuộc ám sát hần lần này. Độc này hần lại không có giải được, suy nghĩ một lúc, A Mã Trác Hy rút ám tiễn trên vai Dương Vương Luận, tiến hành sơ cứu rồi lập tức mang y ly khai Dương Vương phủ tiến về Tây Lôi. (Ex: e hèm! Thế là anh đã cướp vợ về nhà trong lúc em bất tỉnh nhân sự rồi a ... Truyện về sau thì chúng ta đợi phiên ngoại nga)

...

Linh hồn vẫn ở đó, linh hồn nhìn thấy Dương Vương Vũ đứng trước giường vung kiếm chém giết bảo vệ y. Không phải y không muốn hòa nhập lại với thân xác, cái y sợ là phải làm sao đối diện với Dương Vương Vũ. Y không biết cái cảm tình kia của hần đối với y là thương cảm hay đơn giản chỉ là tình cảm chỉ dành riêng cho Tiêu Minh Dân. Mặc kệ, đến cuối cùng cũng phải đối diện với tất cả. Dương Vương Vũ đập người trước mặt, mũi kiếm chĩa xuống cổ người nọ. Ánh mắt hung ác trên khuôn mặt tuấn lãng.

__ Lý Ân! Là người tự cuồng ngạo!

__ Ta thao, thắng làm vua, thua làm giặc! Lý Ân ta có gan mưu phản thì đã tính trước ngày này. Muốn chém muốn giết tùy ý người

__ Hảo cho câu thắng làm vua thua làm giặc. Ta sẽ cho người biết, phàm là kẻ nào chống lại ta sẽ có kết cục ra sao. Người đâu, truyền lệnh xuống! Lý gia mưu đồ tạo phản cướp ngôi vua, lệnh tru di cửu tộc, thái tử và hoàng hậu giáng xuống làm nô lệ, đầy ra đại mạc vĩnh viễn không được quay về – Nói xong, Dương Vương Vũ ra hiệu cho cận vệ áp giải Lý Ân giam vào ngục thất. Bản thân lại lo lắng cho người trên giường kia. Đôi mắt phượng nặng nề hé mở, y thấy hần khuôn mặt hoảng hốt. Người này tại sao lại thế?

__ Vũ... – Miệng muốn thốt ra nhưng không thể nào nói được... Dương Vương Vũ cuối cùng cũng đợi được y tỉnh lại, vui sướng ôm chầm lấy thân người Tiêu Minh Dân.

__ Đừng nói gì cả! Dù người là ai ta vẫn yêu người. Dù người là oan hồn dã quỷ, ta cũng vẫn yêu người! – Lực cánh tay lại thêm một phần khí, hần sợ cái người trong tay sẽ lại biến mất. Nước mắt Tiêu Minh Dân chậm rãi rơi, là y đang mơ? Dương Vương Vũ chấp nhận y?

__ Dù cho ta không phải là Tiêu Minh Dân? __ Đứa ngốc này! Ta không phải đã nói là dù cho người có là ai hay sao? – Dương Vương Vũ giọng đầy sùng nịch cưng chiều nhìn y. Đầu cúi thấp xuống, đôi môi ngưng lại trên môi Tiêu Minh Dân.

__ Ân, chỉ cần là người!

**** Ở một nơi khác...

__ Đã tỉnh? – Phàm Mộc không tin vào mắt mình, thiếu niên kia ngủ đã 7 năm cuối cùng đã tỉnh. Triệu Khiết nhìn thấy nam tử đang lo lắng cho mình, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Là y, y sẽ suốt đời yêu thương hần!

17. Chương 17

Hắn thấy nhân ảnh người kia ngã xuống, máu đỏ loàn nhuộm ướt thanh y. Mắt hắn tối sầm lại, vì sao người kia lại làm thế? Hắn chưa cho phép y chết, y phải sống trong sự dày vò của hắn, mạng sống của y phải theo quyết định của hắn. Vì sao lại như thế?

— Người đâu? Truyền gọi thái y! – Dương Vương Vũ hét lớn, mày kiếm giãn căng, từng tia từng tia máu nhảy lên trong mắt. Hắn chạy đến sóc người Tiêu Minh Dân liên tục.

— Trẫm không cho người chết! Minh Dân, người là Minh Dân của trẫm! Dương Vương Luận ngậy ngốc nhìn thần tình của hoàng huynh, rốt cuộc cái người gọi là Minh Dân kia là ai? Là Tần Tam Nương? Tần Tam Nương là ai?

— Hoàng huynh! Người này là...

— Người còn đứng đó làm gì? Thái y đâu? – Dương Vương Vũ không còn bình tĩnh, trong tâm hắn lúc này là phải làm sao cứu sống được người kia. Hắn mặc kệ là yêu hay là thù, người này nhất định phải sống.

*** Hoa Lâm viên lúc này đèn được thắp sáng rực, người người ra vào liên tục, trông ai cũng vẻ mặt khẩn trương lo lắng.

— Khởi bẩm hoàng thượng, tính mạng người này e khó lòng giữ được! – Một thái y đang khom người run cầm cầm, mồ hôi túa ra như mưa, chỉ e nói lời này mạng khó lòng giữ nổi. Dương Vương Vũ tức giận, vung chân đạp lấy viên thái y vừa trình báo, giọng hung dữ quát tháo.

— Lũ thùng cơm, các ngươi ăn bổng lộc của trẫm để thốt ra những lời lẽ vô dùng này sao? Hắn không tính dạy thì các ngươi cũng đừng hòng sống được!

— Chúng thần sẽ cố gắng hết sức! – Toàn thể thái y sợ hãi quỳ xuống đồng thanh hô to. Ngoài cố gắng hết sức, bọn họ còn có thể làm gì hơn? Kì tích?

Đúng, bọn họ chỉ cần kì tích xuất hiện. Cái người thân thể bất động nằm trên giường kia đã năm ngày không tỉnh lại, chỉ lo hồn của y đã đi tới âm tào địa phủ a!

Ai nói Dương Vương Vũ hắn lãnh khốc vô tình? Ai nói hắn không bao giờ để người khác vào mắt? Ai lại nói hắn không biết đến ái tình? Dương Vương Luận nhìn thấy hắn nhiều ngày hao tổn tâm lực vì Tiêu Minh Dân, y không nhận ra hoàng huynh lớn lên từ nhỏ cùng với y. Vương Luận hiểu hắn, khi hắn đã yêu, so với bất kì kẻ nào trên thế gian này đều là si tình hơn cả, người mà Dương Vương Vũ đã để tâm, cả đời hắn sẽ không bao giờ thay đổi. Dù hắn cố chấp tránh né đến như thế nào, thì trái tim hắn cũng đã phản bác lại để đặt bên người kia.

— Hoàng huynh! – Dương Vương Luận lên tiếng phá tan sự tĩnh mịch đáng sợ.

— Để trẫm yên tĩnh! – Dương Vương Vũ không nhìn Dương Vương Luận, hai tay nhu nhu bên thái dương.

— Vậy thần đệ xin cáo lui – Y biết lúc này không giúp hắn được điều gì, đành lo lắng nhìn hắn vài lần rồi ly khai Hoa Lâm viên. Các cung nữ thái giám đều không dám bước vào phòng, đành vâng phục túc trực ngoài cửa điện. Các quan thái y thì vẫn đang bàn luận bên ngoài y viện không dám làm kinh động hắn. Lúc này chỉ còn một mình hắn trong phòng cùng Tiêu Minh Dân đang suy nhược. Đột nhiên nước mắt Dương Vương Vũ không tự chủ mà lăn dài xuống. Tiêu Minh Dân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt khó coi. Nhiều ngày lo nghĩ, không chịu quan tâm đến bản thân, sức lực của Dương Vương Vũ cứ thế mà tiêu tan. Dần dần ý thức của y trở nên mơ hồ, hắn gục xuống bàn. Trong giấc mơ, hắn thấy Tiêu Minh Dân đang nhìn hắn mỉm cười. Hắn đưa tay đón lấy thì thân ảnh người kia bỗng nhiên biến thành vô số hoa trắng bay tung toé. Hắn thấy Tiêu Minh Dân nói lời yêu hắn, như một chú mèo nhỏ dựa dẫm lười biếng vào người hắn. Chốc lát hắn thấy mình đang ở trên chòi tháp bên sông Hàn Ngư. Tiêu Minh Dân đứng đó, nước mắt làm hoen nhoè che lấp đôi mắt đẹp.

Là đau lòng, hắn thấy tim gan mình như xé thành vụn nhỏ. Nhìn những ngọc lệ lăn dài trên gò má đỏ ửng, nghe những lời nói đau lòng từ người kia mà tâm hắn như vỡ ra. Hắn tự trách mình, là vì hắn mà người

kia lệ rơi, là vì hấn mà người kia khốn khổ. Tại sao hấn trở nên yếu đuối như thế? Tại sao hấn không còn thù hận đối với người kia? Hấn yêu Tiêu Minh Dân lúc này là tại thời điểm nào? Đầu óc Dương Vương Vũ một trận cuồng quay hỗn loạn.

Hấn thấy hồi hận.

” Dương Vương Vũ ”

” Ai? ”

” Là ta ” Đột nhiên hấn thấy tim mình đau thắt lại.

” Tiêu Minh Dân ”

” Ta xin lỗi ”

” Tại sao phải xin lỗi trăm ” – Hấn không hiểu

” Xin lỗi ” – Người kia cứ lặp lại lời nói

” Đừng... Đừng rời bỏ ta ”

” Vũ, ta xin lỗi ”

Đừng nói lời xin lỗi, ta không muốn nghe người xin lỗi ta. Ta chỉ cần người ở lại bên ta, cùng ta một chỗ... Hấn hoảng hốt muốn nói ra hết thấy nhưng bóng hình người kia dần tan biến. Hấn thấy xung quanh mình xuất hiện dày đặc sương mù bao phủ, ngọt ngào, hấn cảm thấy ngọt ngào. Mở mắt tỉnh dậy, Dương Vương Vũ nhìn chậm rãi xung quanh. Căn phòng vẫn như cũ, tất cả vẫn như cũ. Người kia vẫn hôn mê, da mặt chỉ là ngày càng khó coi. Đau lòng! Hấn thấy thời gian qua đã vô ích. Vì cái gì mà hấn lại không trân trọng thời gian qua cùng với người kia tiêu sái hưởng thụ?

18. Chương 18

Linh hồn đã ở nơi này được và ngày, hấn thấy Dương Vương Vũ tâm tư như vậy liền muốn tỉnh dậy để ôm lấy y. Nhưng hấn không dám tin tưởng vào sự thật trước mắt, hấn sợ mình lại bị bỏ rơi, lại một lần nữa thống khổ. Kiếp trước hấn vì Phạm Mộc lừa dối mà đoạn mệnh, kiếp này hấn lại lâm vào ái tình sâu đậm thêm một lần nữa. Hấn yêu Dương Vương Vũ, hấn vì người này mà bất chấp sinh mệnh để được gặp y cho dù có thể bị chính người mình yêu giết chết. Tại sao lúc này hấn lại sợ hãi mà không dám đối diện với Dương Vương Vũ chính hấn cũng không biết rõ. Liền nhiều ngày cứ như vậy mà chậm rãi ở bên quan sát y. Dương Vương Vũ ngủ say, trong mộng thấy hình ảnh của Tiêu Minh Dân không ngừng gọi tên hấn. Hấn thấy tâm hấn đau!

Dương Vương Luận sau khi ly khai khỏi Hoa Lâm viện thì một lát sau nơi này đã bị Lý Ân bao vây. Linh hồn hoảng sợ, dịch thể lực đông đảo như vậy mà trong biệt viện chỉ phân bổ canh gác sơ sài. Đường lúc ấy Dương Vương Vũ vẫn ngồi bên giường ngắm nhìn gương mặt như đang ngủ say của Tiêu Minh Dân mà không thêm quan tâm đến Lý Ân hiện đã đứng trước cửa phòng.

— Chuẩn bị chết đến nơi rồi mà vẫn còn lo cho tình nhân sao? – Lý Ân nhìn Dương Vương Vũ nói giọng cười nhạo, không hiểu được người này đến bây giờ vẫn bằng lãnh với mọi sự như vậy, ôn nhu của hấn chỉ dành cho người đang hôn mê trên giường. Mặc kệ Lý Ân, Dương Vương Vũ mắt chỉ duy hướng về người kia.

— Chết? Ta nghĩ câu nói này nên chuẩn bị dành cho người và Lý thị a.

— Buồn cười, quân của ta đã tiến vào đây nắm lĩnh, hoàng đế như người bây giờ chỉ là hư danh – Vọng tướng, chết đến nơi rồi mà hắn vẫn vọng tướng có thể lật ngược thế cờ sao? Quân đội của ta giờ đã chiếm được hoàng cung, mạng của hắn chỉ như cá nằm trên thớt.

— Trẫm hiện tại là hoàng đế, về sau vẫn là hoàng đế, về sau nữa thì con cháu của ta sẽ là hoàng đế. Là mang họ Dương chứ không phải họ Lý! – Dương Vương Vũ đến lúc này thần tình vẫn không nhìn lấy Lý Ân, hắn không để lão già này vào mắt.

— Hoạ ngôn! – Lý Ân tung kiếm, mũi kiếm chỉ về phía hắn:” Ai lấy được đầu của tên cầu hoàng đế này, ta trọng thưởng ngàn lượng vàng kim ”

Soạt, tất cả các mũi kiếm của binh lính xung quanh hướng về phía người vừa nói. Lý Ân tột cùng kinh hãi, người của hắn lại không nghe lời hắn...

— ... Các người định tạo phản sao? Dám cãi lệnh ta?!

— Người tạo phản chính là người, Lý Ân! – Lúc này Dương Vương Vũ mới chậm rãi cước bộ đi về phía lão.

— Người đừng quên, trẫm là hoàng đế Mạc quốc chính là binh lính của trẫm. Há có thể nghe lời người?

— Binh lính từ bao giờ là của người, tất cả đều là của Lý gia ta nắm giữ. Cầu hoàng đế, người đã làm gì?

— Trẫm để cho người sống đến ngày hôm nay là vì nghĩ đến Lý gia các người có công lập quốc. Đừng tưởng năm xưa người hợp bàn cầu kết với Liễu Bạng trẫm không biết. Là trẫm cho Lý gia các người thêm một cơ hội.

Linh hồn vẫn ở đó, linh hồn nhìn thấy Lý Ân lần nữa vùng kiếm hướng Dương Vương Vũ đâm tới, binh sĩ lập tức xoay kiếm hộ giá đều bị đánh bay ra ngoài. Chớp mắt đã phi cước đến trước mặt Dương Vương Vũ. Linh hồn đổ nhào người đến che chắn kiếm hộ cho y, kiếm xuyên qua linh hồn đâm về Dương Vương Vũ. Đột nhiên linh hồn cảm thấy một cổ đau khắc tim can ập đến, hắn nhận ra mình dù trước hay sau vẫn là vì Dương Vương Vũ bất chấp tất cả. Dương Vương Vũ bá đạo đập người trước mặt, mũi kiếm chìa xuống cổ người nọ. Ánh mắt hung ác trên khuôn mặt tuấn lãng.

— Lý Ân! Là người tự cuồng ngạo!

— Ta thao, thắng làm vua, thua làm giặc! Lý Ân ta có gan mưu phản thì đã tính trước ngày này. Muốn chém muốn giết tùy ý người

— Hảo cho câu thắng làm vua thua làm giặc. Ta sẽ cho người biết, phàm là kẻ nào chống lại ta sẽ có kết cục ra sao. Người đâu, truyền lệnh xuống! Lý gia mưu đồ tạo phản cướp ngôi vua, lệnh tru di cửu tộc, thái tử và hoàng hậu giáng xuống làm nô lệ, đầy ra đại mạc vĩnh viễn không được quay về – Nói xong, Dương Vương Vũ ra hiệu cho cận vệ áp giải Lý Ân giam vào ngục thất. Bản thân lại lo lắng cho người trên giường kia.

Linh hồn đã hiểu, là hắn tồn tại vì y. Là y đối với hắn vô cùng trọng yếu.

Dương Vương Vũ kinh ngạc khi thấy đôi mắt Tiêu Minh Dân có động, tay liền nắm chặt tay người kia. Nước mắt không tự chủ lại rơi xuống.

— Đừng, nam nhân sao lại có thể rơi lệ chứ? – Đôi mắt Tiêu Minh Dân chậm chậm mở ra đã thấy người trước mặt ngăn quanh một dòng lệ, là lệ nhưng hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

— Là trẫm không kiềm chế được mình. Trẫm sợ cả đời này không thể bù đắp được cho người – Vị hoàng đế này vừa lúc này cường hãn bao nhiêu, bằng lãnh bao nhiêu thì lại trước mặt Tiêu Minh Dân lại chỉ thấy sự ôn nhu vô độ. Ngón tay dài lướt trên mặt Tiêu Minh Dân, đây là người Dương Vương Vũ ta yêu. Suốt đời này ta chỉ có thể ở bên hắn để yêu thương hắn, không bao giờ để hắn chịu thêm bất kì sự uly khuất nào nữa. Tiêu Minh Dân mỉm cười xinh đẹp, mắt phượng đỏ lên vì xúc động.

— Vũ, người còn hận ta không?

— Ta yêu người! – Dương Vương Vũ ôm lấy hân, sợ hân lại nói những lời tổn thương chính mình. Đạo lực đôi tay siết chặt. — Cả đời này của trẫm sẽ bồi bên cạnh người.

— Vũ, người xem! – Tiêu Minh Dân vui vẻ gọi Dương Vương Vũ đang ngồi trong thư phòng phê duyệt tấu chương, tay hân giờ giờ tờ giấy, gương mặt hồng hào cười đến sáng lạng như một tiểu hài tử.

— Là thư của Vương Luận a?! – Dương Vương Vũ dùng đầu ngón chân cũng biết cái gì khiến cho Tiêu Minh Dân cười đến như thế. Chắc chắn là chuyện của “đôi tân lang tân nương” kia.

— Người xem, cái tên A Mã Trác Hy này thật biết cách làm người khác buồn cười. Thật tội nghiệp cho Vương Luận của chúng ta – Hây, miệng thì nói tội nghiệp cho Dương Vương Luận. Nhưng cái biểu tình vui đến rạng rỡ trên cái tội nghiệp của người ta lại không hợp lý tí nào a. Dương Vương Vũ kéo cái tay đang giờ giờ tờ giấy về phía hân. Đôi người hắc sắc lộ phần gian ác, thoáng chốc cả người Tiêu Minh Dân đã yên vị trong lòng hân.

Đan ngón tay vào mái tóc đen huyền lấp lánh, hân cười khê:” Đó không phải việc chúng ta cần lo lúc này ” (Ex: vậy lúc này lo cái gì ạ =]] Vũ: không đến phiên người hỏi *lườm* Ex: Ân, em biết lỗi rồi ạ, cho em xin lỗi *khóc*)

— Tại sao a, hân là đệ của người nga.

Nâng cằm Tiêu Minh Dân lên, nhìn vào mắt hân, nụ cười gian ác vẫn không thay đổi, đôi mắt thật là đen, hàng mi dài rũ xuống quả là câu dẫn lòng người, mỗi lần như thế Dương Vương Vũ đều không chống cự lại được cái cường đại của mình biểu tình:” Việc của Vương Luận ắt đã có A Mã Trác Hy lo sự, không đến lượt chúng ta. Nếu người muốn giúp hân, chi bằng để ta hướng dẫn người nên làm như thế nào a ” Tiêu Minh Dân cúi mặt xuống, lẩn tránh cái cười nham hiểm của hân, khuôn mặt tự nhiên đỏ ửng vì lời nói của người kia. Tiếng cười vang lên, Minh nhi của hân thật da mặt mỏng nga, vừa trêu chọc đã xấu hổ nấp vào người hân. Đôi tay Vương Vũ càng được thể mạnh lực hơn, như muốn gắn chặt thân thể y sát nhập cơ thể mình. Theo từng cử chỉ chỉ Dương Vương Vũ, Tiêu Minh Dân cảm thấy thân thể trở nên nóng bức, mặc kệ gương mặt đang đỏ hồng, vươn người lên ngậm lấy môi Dương Vương Vũ, từ từ xâm nhập vào. Âm thanh vụng nhỏ làm bùng cháy dục vọng trong lòng ngày một lớn.

— Minh nhi của ta! – Dương Vương Vũ chủ động cúi xuống đoạt quyền. Nụ hôn ban đầu chậm rãi dần trở nên mạnh liệt, tiếng thở dốc vang lên trong thư phòng yên tĩnh. Kéo lấy Tiêu Minh Dân dựa người vào kệ sách, hân tham lam liếm lấy hai cánh môi nhỏ, rồi trượt xuống cổ mà cắn. “Ân”... Tiêu Minh Dân ngược lên để hân gặm cắn cổ mình, xúc cảm đau đớn hoà cùng khoái lạc đang âm ỉ bỗng trở thành được xuân kích thích. Môi Dương Vương Vũ tiến về tai y, vùi đầu vào mái tóc đen dài, thì thầm nói vào tai Tiêu Minh Dân:”Cầu xin ta”

— Ân?

— Ta nói người cầu xin ta nga! Bàn tay lớn của Dương Vương Vũ trượt vào tay áo y, sờ soạn lên nhũ đầu, xúc cảm từ bàn tay hân truyền đến khiến Minh Dân đến ngừng thở, bàn tay càng được thể vuốt ve, y càng rơi vào mê hoặc, tay Minh Dân không tự chủ đưa ra ôm lấy cổ Vương Vũ mà hôn ngấu nghiến.

— Vũ, ta muốn người... Lời nói xen lẫn hơi thở thốt ra, Dương Vương Vũ kéo nhẹ một cái, đai lưng rơi xuống, hai vạt áo cũng theo đó bán khai, lộ ra bờ ngực săn chắc vạm vỡ của nam nhân. Làn ngực trắng hồng cùng ánh nắng vàng của buổi chiều làm cho vô cùng câu dẫn ánh nhìn của Minh Dân. Dương Vương Vũ lại xoay người tựa vào thành kệ đối vị trí với Tiêu Minh Dân, vạt áo trượt xuống theo cử động, khiến phần thân trên xích lô hoàn toàn.

Hướng ánh nhìn về Tiêu Minh Dân, nụ cười vẫn không thay đổi:” Muốn ta? Đến đây!” Tiêu Minh Dân như bị điều khiển, liền ôm lấy Vương Vũ mà hôn lấy, dục niệm bùng nổ từ nụ hôn ướt át đã tiến xuống xương quai xanh tinh mỹ của hân, lướt chậm qua bờ ngực để lại vô số dấu hồng ngân đỏ thắm. Dương Vương Vũ lúc này chỉ muốn đè người kia ra mạnh bạo chiếm đoạt, nhưng hân cũng lại muốn xem Minh nhi của hân sẽ làm cách nào để có được hân. Thở mạnh, hạ đôi mắt nhìn y đang liếm mút trên thân người mình, Dương Vương Vũ nhẹ khếch cánh môi, tiếng rên nhẹ thoát ra.

Minh Dân biết Dương Vương Vũ không phải là không bùng phát dục niệm, y biết hấn cố tình để y lâm vào nạn nhện tình ái mà hấn bày ra. Nhưng ngay từ đầu Tiêu Minh Dân đã nguyện vì hấn mà trả giá hết thảy, vì thế mà không ngần ngại hiến dâng tất cả. Đôi tay vươn xuống tháo lấy thắt lưng Vương Vũ giải khai hạ y, toàn thân hấn hiện giờ bại lộ trước mắt mình. Dục vọng cuối cùng cũng được giải thoát, Tiêu Minh Dân quỳ xuống nâng lấy cái phân thân rực nóng từ từ đưa vào miệng. “A” ... Nhìn người kia đang quỳ dưới chân mình, Dương Vương Vũ chợt thấy đau lòng, định dùng tay kéo người y lên thì nhìn thấy đôi mắt phượng khép hờ, dục vọng lại lần nữa tăng thêm lại nhìn thấy khung cảnh dâm mỹ làm hấn chìm càng sâu vào, nhất thời không biết phải làm như thế nào. Tiêu Minh Dân nghe tiếng hấn khẽ rên thì càng ra sức âu yếm nam căn của hấn, liên tiếp mang đến cho Dương Vương Vũ nhiều khoái cảm. Lúc này hấn mặc kệ không muốn suy nghĩ nữa, đôi tay vươn ra định đỡ y dậy thì lại ấn đầu Tiêu Minh Dân rút sâu hơn vào trong. Mồ hôi từ mang trán chảy xuống mang tai...”Ừm, Minh Nhi”... Nghe thấy ái nhân trong khoái cảm gọi tên mình, Tiêu Minh Dân cảm thấy hưng phấn tốt cùng, phân thân bên dưới của mình cũng vươn cao trong tiết khổ, một dòng dịch thủy nhỏ cũng tiết ra. Bàn tay y nắm lấy hai chân rắn chắc của Vương Vũ từ từ tìm đến hạ thân của mình bắt đầu xoa nắn, Minh Dân cũng vì dục vọng của mình mà thốt ra rên rỉ. Thái giám, cung nữ đã từ lâu rời khỏi thư phòng, không gian bên trong vô cùng tĩnh lặng. Chỉ có thể nghe thấy thanh âm dâm mỹ ướt át hoà chung với nhịp tim đập khiến cả hai đều lâm vào mê trập điên cuồng.

— Được rồi – Dương Vương Vũ há miệng thở dốc, trên trán đã ướt đầm một tầng mồ hôi mỏng. Nam căn trượt ra khỏi miệng Minh Dân kéo theo một sợi chỉ bạc, Minh Dân ngược nhìn hấn, hàng mi liễu rủ xuống nhìn thứ trước mặt, đôi môi mọng đỏ một lần nữa lại vùi vào giữa hai chân hấn ngậm múp ngọc thoả. Lưỡi cứ thế mà liếm láp từ đỉnh nam căn đến phía dưới. Dương Vương Vũ không còn một chút lí trí nào trong đầu nữa, một bàn tay đặt lên sau cổ y mà vuốt ve cổ vũ.

Cứ mỗi lần Minh Dân ngậm thả ngọc thoả thì hấn lập tức ấn đầu y mạnh liệt sâu vào cuống họng, Minh Dân vì đột nhiên thấy khó thở mà vùng vẫy, móng tay bấm chặt vào chân hấn khiến Dương Vương Vũ kích động mà điên cuồng đưa đẩy rồi phát tiết đúng lúc rút ra khỏi miệng y, một dòng bạch dịch bắn lên trên mặt Tiêu Minh Dân. Dương Vương Vũ xoay người một lần nữa, dùng vạt áo của y lau đi dấu vết bạch dịch, hấn cảm thấy có lỗi. Y nhìn gương mặt hối lỗi của hấn mà mỉm cười, đưa tay định thoát y phục của chính mình thì đã bị ngăn lại:”Để cho ta” Lập tức, y phục trên người Tiêu Minh Dân đồng thời rơi xuống, chưa kịp định thần thì đã bị Dương Vương Vũ mang đặt lên bàn án.

Hai da thịt trần trụi nhanh chóng cùng nhau va chạm, cùng nhau ma sát làn da trơn nhẵn ướt đầm. Dương Vương Vũ đặt y dưới thân không ngừng hôn, nụ hôn điên cuồng ngẫu nhiên như muốn ăn tươi nuốt sống người kia, tứ chi thì dây dưa không ngừng vuốt ve y, hấn kéo Minh Dân dung nhập vào thân mình, từng chút một kích thích khắp nơi mẫn cảm trên người y, khiến y bật ra rên rỉ và không ngừng cầu xin. Ngón tay dài lần mò xuống dưới, từ từ xâm nhập luồn sâu bên trong nơi chật hẹp, một cổ nhiệt nóng tấn công, khiến y khó nhìn được mà kêu lên. Minh Dân ngửa cái cổ xinh đẹp của mình ra sau, ngấm ngấm đôi mắt, đôi môi hé mở để hút lấy không khí. Dương Vương Vũ đỡ lấy eo y mỉm cười, khi này vì kích thích quá độ mà y tiết ra không ít dịch thể, lúc này nội bích cũng mềm mại hơn nhiều. Rút ngón tay ra, kéo người Tiêu Minh Dân lại, đặt hai chân y vòng qua thắt lưng mình một đường đâm thẳng vào trong mà không cần do dự.

— Vũ! – Minh Dân nẩy người thét lên, va chạm quá mạnh mẽ làm khoái cảm đột ngột ngập khí khiến y chưa thể tiếp nhận. Khoé mắt đảo quanh một dòng lệ.

— Vũ, ôm ta... – Hấn nắm lấy tay y kéo lên người mình, để đầu y dựa vào vai mình. Sức nặng đè xuống làm dục vọng cắm càng sâu vào bên trong. Bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể Minh Dân, miệng thâm thì nói lời thủ thỉ yêu thương nhưng bên dưới vẫn mạnh mẽ ra vào liên tục, làm cho y không ngừng phát ra từng đợt ngân thanh. Mồ hôi ướt cả mái tóc rối của hai người, thân thể ướt đầm quấn chặt lấy nhau, kèm thêm âm thanh rên rỉ lại làm cho bức tranh dâm mỹ trở nên tuyệt đẹp. Không biết sự việc kéo dài đã bao lâu, lúc này Tiêu Minh Dân đang hai tay bám chặt bàn án. Lúc bước vào thư phòng trời hãy còn sáng, lúc này bên ngoài đã một màu đen phủ lấy. Đưa tấm lưng trắng nõn quay về phía Dương Vương Vũ, giữa hai chân vẫn còn chút ít bạch dịch chảy xuống. Trong đầu y hiện tại vô cùng trống rỗng, cảnh mộng được bàn tay to lớn ra sức xoa bóp, eo bị giữ chặt lại, cường vật lần nữa tiếp tục tiến vào, tiếp tục ma sát, đem đến từng đợt nhục cảm hư tưởng. Nam nhân phía sau hơi nâng eo y lên cao, rút phân thân ra ngoài sau một đường cường bạo đâm thẳng vào:”Đừng Vũ, cầu người...A..”

Hôn lên lưng trắng nõn đầy hồng ngân, Dương Vương Vũ chậm lại một chút rồi cường dâm tấn công:”Cầu?

Không phải là người muốn ta?” Tay đưa ra phía trước nắm lấy tiểu hành đang cương cứng của y, hấn bắt đầu trượt lên xuống, xoa nắn ngọc hành, khiến y chịu không nổi mà ngoạ ngoạ hông.

— Nhanh a... Vũ... Ta muốn – Siết chặt cổ tay nam nhân đang giữ lấy phân thân mình, cổ họng không ngừng phát ra âm thanh dâm mỹ. Không để Tiêu Minh Dân nói hết lời, hấn đem y kéo dậy để cho tấm lưng dán chặt vào ngực hấn. Dương Vương Vũ như con thú điên cuồng khuấy động, nhịp điệu mạnh bạo đem cái thứ thô cần cương cứng lấy đầy nội bích. Bàn tay phía trước tăng thêm một phần tốc độ, làm cho y liên tục thở gấp.

— Cầu người, ta muốn ra... A... Thuận theo luật động của hấn, mỗi lần Dương Vương Vũ đâm vào thì y phối hợp đẩy hông về phía sau tiếp nhận, cứ như vậy vài lần Minh Dân cũng tiết ra bạch dịch đầy lòng bàn tay hấn, phía sau đem nam căn nóng bỏng ép chặt khiến hấn gầm lên một tiếng rồi vùi sâu bên trong bắn ra một dòng chất lỏng. Nam căn lấy ra khỏi người y, Minh Dân hơi run lên. Quay người lại dựa vào hấn, y cố gắng bình tĩnh nhịp thở của mình. Dương Vương Vũ mỉm cười ôm y mang về phía tháp, kéo lấy chăn mỏng đắp lên người cả hai. Minh Dân nghiêng đầu nằm lên ngực hấn, nhắm mắt điều hoà nhịp thở nhưng vì vừa rồi quá kịch liệt khiến y hoàn toàn vô sức, không bao lâu thì đã chìm vào mộng. Hấn không gọi y dậy mà cùng nhắm mắt lại, cả người vận lên chút khí tạo ra hơi ấm lan toả khắp lấy thân thể Tiêu Minh Dân làm y dễ chịu mà ngủ sâu hơn.**** Hoàn Chính Văn****

19. Chương 19: Phiên Ngoại 1

* Tây Lôi quốc – Ngự thư phòng ***

Xoảng!

Nghiên mực bị người nọ tức giận ném đi làm vỡ bình ngọc. Thượng thư cùng Thái phó sợ hãi thất kinh cùng quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn nam nhân đang đứng đờ đẫn nổi giận kia.

— Bẩm... Theo hạ thần thì nên ... là nên hỏi qua ý kiến của Hoàng hậu nương nương ... – Thái phó giọng nói run run, mồ hôi tuôn ra xối xả, áy da... Cái mạng nhỏ bé của y đang bị đe dọa bởi Thiên tử lão tôn kia, nhưng cũng chỉ là đe dọa a. Nếu để Hoàng hậu nương nương biết được thì không phải chỉ là đe dọa suông đi. Nghĩ đến đây thì Thái phó càng khẳng định nếu không muốn cáo lão về hưu ở tuổi ba mươi thì tốt nhất nên về phe Hoàng hậu là tốt nhất a.

— Trẫm là vua hay hấn là vua? Xuất cung vi hành cũng phải thông qua ý kiến của hấn? – Hoàng đế rống to, cái gì chứ? Trẫm phải đợi người khác đồng ý sao???

— Nhưng... Nhưng... – Thượng thư và Thái phó cùng đồng thanh. Nếu hôm nay hai người họ thuận theo Hoàng đế tin chắc là cuộc sống về sau của bọn họ sẽ vô cùng khó khăn.

— Ta nói xuất cung là xuất cung. Kẻ nào ngăn cản! Chém! – Nam nhân được thể đập tay lên ngự án, lực đập tay quá mạnh khiến thư tráp run bần bật, dọa cho hai thần tử đang quỳ gối kia càng thêm xanh lét mày mặt.

— Giỏi lắm! Người dám chém cả ta? – Cửa thư phòng một cước bị đá tung từ phía ngoài. Bóng nam tử bạch y đứng trước cửa sát khí toả ra không hề nhẹ, mái tóc dài hất tung theo gió bay loạn xạ càng khiến người khác nhìn vào chỉ sợ mất mạng.

— A Mã Trác Hy! Người có gan thì nhắc lại xem! – Nam tử bước nhanh phút chốc đã đứng trước ngự án, đôi mắt mở to tức giận trừng trừng người bên kia. — Ách... Ta... Ta là... – Khổ rồi, khổ rồi... Lão bà của Hoàng đế một khi nổi giận thì hấn chẳng khác gì con chuột nhắt, dễ dàng bị lão bà nhà mình bóp nát.

— Người không được phép rời khỏi cung. Trái lệnh ta thì hậu quả tự gánh lấy..

— Dương Vương Luận! Trẫm là hoàng đế hay người là hoàng đế? Thân là hoàng hậu chỉ chủ quản nội cung, từ bao giờ thiên triều ta có lệ hoàng hậu được phép tham dự triều chính? – A Mã Trác Hy bực dọc phát

tiết ra hết, ngay cả lời nói cũng không kiêng dè. Nhưng lời nói vừa dứt ra hắn đã thấy hối hận, lại nhìn ái nhân của mình đôi người chuyển đỏ, gương mặt hồng hào đã thành tái nhợt. Dương Vương Luận cúi mặt xuống, phải a. Hắn là hoàng hậu, hoàng hậu chỉ có thể ở trong tấm cung làm những công việc của nữ nhi. Bả vai y buông lỏng, đôi tay không còn nắm lại nữa, một cổ chua xót chạy vào tâm can.

— Phải a, là ta vượt quyền. Khẩn xin Hoàng thượng thứ tội cho ta lần này. Hoàng thượng chính sự bận rộn, ta xin cáo lui! – Vẫn không ngẩng đầu lên nhìn Trác Hy, Vương Luận vẫn một bộ dạng trầm mặc bước ra khỏi thư phòng. Y muốn bước thật nhanh ra khỏi nơi này trước khi người kia nhìn thấy bờ vai đang run rẩy và sụp đổ. A Mã Trác Hy nhìn bóng Hoàng hậu của mình li khai dần trong ánh nắng, hắn chợt nhận ra Hoàng hậu của mình đã gầy đi rất nhiều. Hai tà áo rộng bay phấp phới theo chuyển động của gió mãi đến khi mất hút.

— Hồi bẩm Nương nương, Hoàng thượng nói có việc trọng đại không dùng bữa cùng người được! – Cung nữ nhận lệnh đến truyền báo. Dương Vương Luận không nói năng gì, nhìn bàn ăn rộng lớn chỉ có một mình y. Tấm cung này to lớn biết bao nhiêu cũng chỉ có một mình y.

— Mẫu hậu – Tiếng một hài tử được cung nhân bồng đến, đôi mắt tròn xoe nhìn Dương Vương Luận.

— A, Trác Khuynh lại đây – Đón lấy hài tử vào vòng tay mình, nhìn khuôn mặt hài tử giống hệt A Mã Trác Hy, một giọt nước mắt không tự chủ cũng rơi xuống.

— Mẫu hậu, làm sao người khóc? Phụ hoàng lại làm gì sai? – Trác Khuynh tuổi còn nhỏ nhưng hắn biết trên đời này duy có một người có thể khiến mẫu hậu hắn đau lòng. Nương của hắn vì sinh khó mà chết, Vương Luận từ đó yêu thương hắn như con sinh thành, Trác Khuynh càng lớn càng giống như bản sao của A Mã Trác Hy. Nhìn tiểu hài tử lo lắng cho mình, khuôn mặt đẹp như ngọc tạc càng ẩn lên nét buồn.

Y nhớ năm đó sau khi được đưa đến Tây Lô quốc, trải qua hơn một năm dưỡng bệnh mới có thể khôi phục thể lực. “Vương Luận, làm Hoàng hậu của ta” – A Mã Trác Hy vòng tay từ sau ôm lấy Dương Vương Luận. Đôi tay hắn đan vào bàn tay y khẽ xiết chặt. Đã một năm kề cận bên nhau, sinh tử dường như có lúc cận kề, hắn nhận thấy mình đã yêu người này biết bao nhiêu. “Hy, người không sợ triều đình dị nghị. Tây Lô quốc trước giờ chưa có tiền lệ lập Nam hậu a” – Đầu ngón tay chủ động đan xiết bàn tay kia, lập Hậu đầu chỉ đơn giản là một lời nói suông. Y lại càng không thể sinh hạ hoàng tôn nói dối cho dòng tộc A Mã Trác... “Kẻ nào dám phản đối ta chém kẻ đó” – Hắn hừ lạnh một tiếng, xoay người Dương Vương Vũ lại đối diện mình: “Trong lòng trẫm, từ lâu đã chỉ có ngươi. Dù đánh đổi cả giang sơn này, ta cũng chỉ cần ngươi”

A Mã Trác Hy tay cầm cây trâm cài nhỏ, vật này là do Dương Vương Luận đem qua để quên lại. Hắn biết cả tâm can này đều thuộc về con người nho nhã ôn nhu kia. Làm sao hắn không nhớ được nhưng gì Vương Luận hi sinh vì hắn. Từ bỏ cách sống của một nam nhân bình thường mà lui về hậu cung đứng phía sau hắn. Nếu không phải vì hắn, vì A Mã Trác Hy hắn, thì một Dương Vương gia đức cao vọng trọng của Mạc quốc dưới một người trên cả vạn người lại từ bỏ tất cả. Hắn nhớ năm đó quyết định sắc phong Dương Vương Luận làm Hoàng hậu đã phải hứng chịu biết bao nhiêu sóng gió. Thậm chí có biết bao nhiêu “trung thần nghĩa sĩ” liều chết can gián, lời nói ác độc nhằm đả kích người hắn yêu. Hắn nhớ cái ngày Luận nhi của hắn đứng trước Càn Thanh điện, trên người không khoát y phục sắc phong Hoàng hậu, từ trên xuống dưới là chiến bào uy dũng. Luận nhi của hắn ngày thường ôn nhu hoà khí, ngày ấy chỉ duy nhất thấy một tướng quân uy phong凛冽. Dương Vương Luận trên tay cầm thanh trường kiếm tiến vào trong, ánh mắt đằng đằng sát khí, kẻ nào dám liều chết can ngăn thì y sẽ cho thành nguyền. Cả triều thần hoảng hốt, chỉ biết sợ hãi trở mặt ra nhìn Dương Vương Luận tiếp nhận sắc phong Hoàng Hậu mà không dám hé răng. Lúc đó trong mắt hắn, Dương Vương Luận là một hoàng hậu xinh đẹp nhất từ trước đến giờ hắn nhìn thấy.

Hắn cầm lấy tay Vương Luận, đưa y lên ngồi cùng long uỷ, ánh mắt hài lòng nhìn ái nhân.

Dương Vương Luận ngày còn ở Mạc quốc đã nổi tiếng về thao lược dân sinh. Trong vòng hai năm, y đã khiến cho kinh tế Tây Lô quốc phát triển tốt cùng, không những là một quốc gia thiện chiến, nay còn là một cường quốc kinh tế vững mạnh. Các đại thần can gián ngày trước giờ đều bội phục và trong lòng không còn bài xích vị Nam hậu này nữa.

” Ta từ nay sẽ không quản đến việc triều chính của người nữa ” – Nằm trong lòng ái nhân, Vương Luận dựa đầu vào thành ngực A Mã Trác Hy. ” Có kẻ nào lại nói lời không hay với Luận nhi của Trầm ”

” Không, thân là Hoàng Hậu thì không nên can thiệp triều sự. Hai năm qua ta đã làm nhiều việc, đến lúc ta nên lui về phía sau người ”

” Sao lại có ý nghĩ như vậy ”

” Ta muốn làm chỗ dựa của người, để khi người mệt mỏi quay về ngôi nhà nhỏ này của chúng ta, người liền thấy ta ” – Vương Luận hiểu, thời gian qua một việc đã khó khăn dường nào, y phải thường xuyên xuất cung để xử lý nhiều việc. A Mã Trác Hy không trách y, nhưng y tự trách mình đã không kề cận bên người hẳn.

” Vương Luận, vì trẫm người đã chịu khổ rất nhiều ”

Sau buổi trưa dùng thiện, Dương Vương Luận sai phó cung nhân mang Trác Khuynh về phòng nghỉ ngơi. Một mình y ngồi giữa gian phòng lớn có chút thấy cô quạnh, nếu như không bận bịu việc gì, A Mã Trác Hy luôn thu xếp cùng y ăn trưa và nghỉ ngơi. Hôm nay cả ngày không nhìn thấy hẳn, Vương Luận có điểm cảm thấy khó chịu. Hậu cung ba ngàn giai nhân nhưng hậu cung của Tây Lôi quốc cũng chỉ có một mình Dương Vương Luận. Ngoài trừ vị thiếp thất lập khi còn là thái tử nay đã mất thì Trác Hy bao năm qua cũng không tuyển thêm phi tần. Y biết, đây là vì y mà A Mã Trác Hy đã làm như vậy, vì không muốn y tâm tư buồn bã, không muốn y vì nữ nhân của mình mà chịu ủy khuất. Là đế vương nhưng chỉ sủng duy nhất một nam hậu, nam hậu lại không thể sinh tự. Nếu không vì có A Mã Trác Khuynh thì chẳng thể đoán được y và hẳn có thể vượt qua bao nhiêu sóng gió. Hôm nay Dương Vương Luận nhất quyết cấm A Mã Trác Hy xuất cung, không phải vì y ích kỷ. Tròn 1 tháng nữa là ngày mất của mẫu thân Trác Khuynh, đứa nhỏ này lớn lên đã chịu nhiều ủy khuất. Dù cho mẫu thân hẳn không được sủng khi còn sống, nhưng Vương Luận muốn bù đắp cho hẳn. Muốn hẳn lớn lên làm thân nam tử đội trời đạp đất. Y muốn đứa trẻ này lớn không oán thán phụ vương hẳn, muốn hẳn nhận đủ yêu thương. Tại sao A Mã Trác Hy lại không hiểu điều này cơ chứ?

— Luận nhi! Dương Vương Luận quay đầu nhìn về phía cửa, nam nhân kia không biết bao nhiêu lần gọi hẳn thân mật như thế. Nhưng chưa bao giờ cảm xúc trong lòng nhạt bớt đi, trái lại còn thâm tình hơn trước.

— Còn giận? – ngón tay A Mã Trác Hy nâng cằm ái nhân trông lòng về phía mình.

— Không! Hoàng Thượng đã quyết định như thế. Ta không cãi người được!

— Trầm nóng nảy, không suy nghĩ cho khanh. Vương Luận, người nói gì trẫm cũng nghe theo. Đừng giận trẫm nữa, người buồn thì lòng trẫm đau hơn. – A Mã Trác Hy xoay thân người kia lại, hẳn nhận thấy Vương Luận so với lúc mới đến Tây Lôi quốc giờ đã gầy đi rất nhiều, đột nhiên trong lòng càng chua xót thêm. Dương Vương Luận ngược mắt nhìn nam tử mặc hoàng bào phía trước mặt, đôi mày kiếm nam tử chao lại, đôi mắt dài hẹp đỏ bừng. Rõ ràng đã nhìn ngắm khuôn mặt này suốt bao nhiêu năm qua, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn là y tự nguyện rơi vào lưới tình này. Đôi vai thả lỏng, cả thân người lười biếng dựa vào A Mã Trác Hy, đầu mũi cọ cọ vào lòng ngực nam tử.

— Chỉ cần người hiểu ta ...

— Trác Hy... Ai... Trác Hy – Vương Luận không kiềm được tiếng rên rỉ của mình

— Muốn ta dừng lại? – A Mã Trác Hy tay vẫn đùa nghịch phía dưới hạ thân y, lưỡi hẳn lướt qua man tai đang đỏ ửng Một lúc lâu sau, nhận thấy A Mã Trác Hy vẫn cố ý đùa nghịch dây dưa không dứt khoát.

— Luận nhi a, người nói của ta thật lớn đi. Là của ta thật tốt Dương Vương Luận đỏ mặt tía tai, cái tên sắc lang này mỗi lần phong tình đều thốt ra những câu dâm ô bất y nói. Mỗi lần y không chịu nói liền bị hành đến xuống giường liên tục cả tuần không nổi.

— Hồn đản, thân là Thiên tử lại đi nói những lời hạ lưu như thế

— Có sao đâu a, giữa chúng ta có gì phải ngại... Nói cho ta nghe đi... – Nam tử mặt dày mặc kệ gương mặt Dương Vương Luận đỏ ửng vì xấu hổ, vẫn không ngừng thốt ra những lời nói khiêu khích. Huyt! Một cước

tung ra A Mã Trác Hy ôm hạ thân rớt xuống giường =))))

_ Vương Luận, người lại đá bảo bối của ta – Gương mặt anh tuấn của A Mã Trác Hy nhăn nhó khó chịu, ây da, đau lắm chỗ bộ =)) Lần trước bị Vương Luận đá hấn đã phải mất 2 ngày mới khôi phục lại được. Lần này thọ thương còn nặng hơn trước... Rất đau nga...

_ Ta xem từ nay người còn nói những lời hạ lưu đó hay không! A Mã Trác Hy đúng là lần này bại từ trên xuống dưới, nhưng mà hấn cũng xác định rồi đi. Hấn chấp nhận bại dưới tay ái nhân của mình cả đời này rồi a.

Tối đó, Dương Vương Vũ có gửi một mật thư cho Tiêu Minh Dân với nội dung tóm gọn như sau: ” Hoàng tẩu a, ta phải làm sao khi mỗi lúc phong tình hấn đều nói những câu dâm tục khó nghe. Không phải là ta không hứng thú, mà là ta không có thể diện nào nói được những câu như thế a. Hoàng huynh ta có nói như thế với tẩu không ...? ”

Tiêu Minh Dân đại khái report lại ngắn gọn như này: ” Cấm dục hấn 6 tháng!”

***** Hoàn PN 1 *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-tam>